

Librairie-104
(12)
**LIBRAIRIE - PAPETERIE
JOSEPH GIBERT**

1968 - 1969 - 1970

1971 - 1972 - 1973

2 parts d'une

96 PAGES

P O I T I E R S
7 et 9 rue Gambetta
T O U L O U S E
3 rue du Taur

CLERMONT - FD
42 av. des Etats-Unis
B O R D E A U X
14 rue Duffour-Dubergier

MONTPELLIER
6 rue de l'Université

**N'ATTENDEZ PAS LA RENTRÉE SCOLAIRE
POUR EFFECTUER VOS ACHATS DE LIVRES DE CLASSE**

Notre ORGANISATION assure une VENTE PERMANENTE de 8 à 22 heures mais ne peut complètement éviter l'affluence à certaines heures

RÉCLAMEZ VOTRE LISTE AVANT LES VACANCES

vous profiterez de nos

PRIX D'ÉTÉ

DE MI-JUIN A MI-SEPTEMBRE

10 % de majoration sur la vente de vos livres — 10 % de réduction sur les occasions de votre liste et 10 % sur la papeterie. C'est en été que vous trouverez les OCCASIONS LES PLUS NOMBREUSES

LIBRAIRIE CLASSIQUE JOSEPH GIBERT

**S'IL NE VOUS A PAS ÉTÉ POSSIBLE DE VENIR EN ÉTÉ
VOUS AVEZ ENCORE LA POSSIBILITÉ D'UTILISER AU MAXIMUM
NOTRE**

ORGANISATION DE RENTRÉE

OUVERTURE DE 8 à 22 H. SANS INTERRUPTION

Venez si possible avant 10 h. ou après 20 h.
et de préférence les Lundi - Mardi - Mercredi et Vendredi.
Attendez si possible la 2e quinzaine d'Octobre pour
demander les derniers livres exigés par les professeurs.

*Dans tous les cas utilisez LES LISTES DE LIVRES
imprimées par la maison.*

LIBRAIRIE CLASSIQUE JOSEPH GIBERT

**ÉLÈVES DE TOUS AGES - PARENTS,
EN COURS D'ANNÉE
de JANVIER à JUIN,**

PROFITEZ DE NOS SOLDES et OCCASIONS

RABAIS de 70 à 90 % sur Prix Neuf

VOUS TROUVEREZ :

Si une matière vous intéresse :

des livres complétant le programme.

Si une matière vous arrête :

des livres de base simples et élémentaires.

Si vous ne saisissez pas une explication dans votre manuel

un autre manuel de prix minime vous l'expliquera
différemment.

Pour la maison : des dictionnaires complets de latin et de grec
pour la moitié du prix d'un lexique neuf.

Pour les Jeunes : Notre bouquinerie de livres à découper, à
partir de 20 francs.

Tous les auteurs classiques Français, Etrangers et Anciens :

Dans toutes les collections de Petits Classiques
En éditions cartonnées et annotées au prix des brochures.

LIBRAIRIE CLASSIQUE JOSEPH GIBERT

Rez-de-Chaussée — 2, rue de l'Ecole de Médecine

à l'angle du 26, Boulevard Saint-Michel

Pour ceux qui ont la santé
un mauvais bonbon est
à supprimer.
Un " Pierrot Gourmand " est à ordonner...

EN VENTE DANS TOUTES LES BONNES MAISONS

Pour tous vos bonbons, exigez bien le mot

PIERROT devant **GOURMAND**

friandises du
**PIERROT
GOURMAND**

EXIGEZ LE NOM

COULEURS
BOURGEOIS
AINÉ

Flashe

COULEUR
POUR LA DECORATION
GOUACHE INDELEBILE

18 Passage du Génie

PARIS XIIe

no atmosfèric (Contaminació i no pol·lució, com escriuen els
rapatxos pedants, car pol·lució és altra cosa molt diferent) Els habitants de
Knapsack no poden veure llurs finestres a causa de l'enorme fermadura
de les fàbriques de diferents que hi ha al poble, la més gran empresa de
forja d'Europa, les d'electricitat i altres que, malgrat les grans instal·lacions
de filtració, llencen diàriament, paret de deu mil quilograms de pur a més
de pur tòxic. El Govern està construint cases en llurs més centres per
als habitants de Knapsack.

Bellees de la societat de consum. Grandesa de la pèrdua civilit-
zació d'acum.

Louis Sébastien Mercier, l'autor del Tableau de Paris, diu, referint-se
al llibre "Le papier qui parle":

"Li rai en fin les car el llibre, la creació literària, és es important
perquè "els parla".

I en un sermó als pagans del qual tenia l'edició original ~ 1750.
Mergier agraïa ben bé: "l'habilitat dels llibres i no plànt per l'an-
geat".

Referent a la literatura ~~propòsita~~ popular, sempre manifestant una
vela pedant, l'hechelet, en l'estudiant, deia que "la l'autenticitat de la
paraula i es una de les forces de l'acum".

Pensant en l'objecte camuflats, després i participi com un diu:

Quan es diu: "aquell es un mal escriptor, aquell es un mal
pintor, aquell es un mal músic o, simplement, aquell es un mal ho-
me", un d'ells qui us ho diu i presideix en el perquè ho diu.

Ben bé bé bé, definint la condició moral del crític, posant
sobre y un mal de l'un o de l'altre. el crític o el crític.

Miquel Angel estimes en escultor i un gran llibre malat amb aquesta
dedicació: "A l'ús i aplec, el més destenat de les espanyes, el més es-
porat de les destenades, en tots els aspectes i admiracions, esta fàbula es
la que el podria encarnar molt bé de les personajes.

En

Miquel Angel estimes:

Li rai l'admirable escriptor i assen admirable: el més destenat i no
de les espanyes de les catalans.

El pie de la foto d'una noia molt bonica, llegida en un diari de la
que m'envia es suena de Jorja:

Es la primera «Miss» que 1972 nos envia. Se llama Conchita Jiménez,
tiene «vinti-muy-pocos» años y acaba de conseguir un título de be-
lleza que ni ella misma esperaba. Conchita es una trabajadora espa-
ñola en Suiza y se encontraba en Madrid pasando unos días de vaca-
cións. Un buen día fue con unas amigas a un club de baile y allí
la eligieron «Miss Carens», un título de una cadena de salas para la
juventud. «Ya era hora de que alguien se acordara de las chicas es-
pañolas que trabajamos en el extranjero y enviamos saneadas divisas»,
fue lo primero que dijo Conchi, que por otra parte está deseando re-
gresar a la Patria. En esta fotografía la vemos durante un paseo por
R:cofetos, en Madrid.—(Foto Fiel)

(as paraules d'aquesta noia, Conchita Jiménez, que per un moment
comentari.

Recordo alguns versos de Heinrich Heine, escrits a Pa-
ris el 1855:

Gesähle mir, Bruder, eine Bitte:
Wenn ich jetzt sterben werde,
So nimm meine Leiche nach ~~Frankfurt~~ Frankreich mit,
Begrab mich in Frankreichs Erde.
i següent: Letzte el meu preg. germà:
Quem ara jo mori
Porta a França el meu cadàver,
en terra'm en terra de França.

donc s'estimeu portar segurament me diria el mateix

To look look for Letters from Spain, by Blasco White.

con necessaries moltos anys, moltos inquietats, moltos solituds, moltos es-
perances i desilusions per a saber-se plenament realitzar.

- Qui seria en el temps d'ahir?
- El país d'home que és avui.

L'existence de l'homme d'air, de l'air en tant que vent
de la circonstance ~~et son caractère~~ la sera consécration de
ce à constater - ce en un mot, par l'association, par motifs
sages, et l'acceptation de temps modernes.

L'homme ~~adapte~~ ~~à~~ l'air, donc, est un animal
tant inconscient, tant irresponsable qu'il ne lui est même inven-
tée - ce en la son dessein.

Se un, de l'exception que lui a en un, de l'homme pour ne
pas être pour le pouvoir d'un mal.

A Madrid, à la Galerie Morda, se projettent sous exposition
de lithographies de José Caballero destinées à illustrer le programme
de l'Atto herencia Ocean. Et poète heura promis assister à l'ac-
te.

Ne peut être la perçue la Galerie pour aménager, souve-
nement, la représentation en ce que le poète de l'Espagne en el imagin
de assister.

Lamentable que à Madrid un projet de salvatage - protégé
par la police, pour détruire une "Biblioteca Antonio Machado" à
à Barcelone une autre salvatage obligera à l'arrêt d'une autre bli-
othèque à retirer de la vitrine et retirer del President Morda.

Il lamentable que est l'acte de l'Espagne en el imagin, et poète
señor de la República española, estes dispuesto a visitar l'Es-
paña de Franco.

La elegia y plenitud que es el amor, sobre el momento
de pasión ya no se siente vivir sino como sombra.

Laque nel expofitar todas las cosas, todas las cosas, circunstan-
cias, etc. es momento por estar de vuelta d'air sur deux
propos pratiques, leur commercialisme, leur haine, leur fiabilité,
leur acceptation del universalisme.

Dece l'estimer Paris latine.

En la herencia, un marchando nuevo,
estable de la India

En uno de los ensayos de un gran libro El Defensor, tal vez a veces desprecia "los pseudo-intelectuales modernos que nos permiten ir a ciegas en muy poco tiempo una cantidad fabulosa de materia escrita sin que esto deje en nuestros entendimientos o en nuestra sensibilidad de nuevo huella... le aprende a leer leyendo buenos libros selectos... y al final se alcanza la posesión de una inteligencia formada, de un gusto propio, de una conciencia de lectura personal y libre".

de salinas: Poner a la par la dimensión misma del exist
ir en la moneda es degradación monstruosa de la conciencia
del mundo.

Quando habito de impossibles
apriétame la mano más que nunca...
no hay un amor ni un momento
que no tenga buen fin. } ni parece
que el amor mal es porque no sabemos
inter, amor hasta el final dicho en

Para unas manos fuertes y un busto todo es vigoroso.

I have made us the excellent music
enables exciting documents, solve new books...

Si tú te sueltas de la mano me
perderás lo mejor que heamos ganado:
el don de una juventud, muchos años

El vil·lage de Portiells a Andorra la Vella, per la després de
continuar de tres, es veu May que el de Portiells a Andorra. Tots en
duran a Andorra, tres hores ~~per arribar~~ - de les ~~per arribar~~ fins a la tenda
a les unes hores - per arribar a Llíngor, a Llíngor tres hores d'as-
per per a agafar el tren per arribar a la Torre de Cardener a les unes
hores - a les unes hores d'altres per a les dues de la tarda ens duen
a la capital de les Valls.

La sesión por venir a Madrid intimó con la Bursaria, a los que se le
guante de la tarde por amigos a las ^{unif} ~~horas~~ del cuerpo a la capital de la fi-
ronda. y a los ^{de} ~~vape~~ de la ~~mis~~ prensa ~~no~~ ^{en} press "Prensa del
sol" que en directo a Madrid se unían a los días del mes.

(inter den 25 de febr de 1972)

d'agents intimes qui a mis d'imbéciles en cours.

C'est là que se joue le tracté : la vive compagnie en son
des ses desplacés.

De la Velina que "en France ser un gran poeta" a un
gran novelista, desde el punto de vista económico, es muy poca cosa:
tan solo un semanario para publicar artículos todas las semanas
en un tomo.

El crítico político d'una dignidad insubornable, comentaba: "Desde
los muy altos los universitarios han mostrado aptitudes para las injusti-
cias, la indiferencia moral - China, Etiopía, España, Munich - el e-
jercicio de la brutalidad destructiva - la técnica guerrera - la organización
un metódica y reflexión de la técnica y el abuso - la Gestapo y
sus infernales... que difícilmente les califica para entender las pre-
siones a cualquier tipo histórico de hombre."

En la La segunda vida de Miguel García a d'amic chi-
ment, de Madrid. A verba si conseguim per la estrema

que Barcelona no cal comptar hi. A Barcelona no hi ha
lecta ni català - malgrat el catalanisme - ni castellà.

A l'alta Presencia sinen ones tan belles com aque-
tes dues, que he anotat: "Li mereixen veïns sense hi seme-
no"

J "Rire comme un pauvre"

El emagone de les Lathes de Remy de Gourmont - gran escrip-
ta oblidat que no es mereix d'oblit - fou en la vida
real una dona inmensa de talent Bernay.

« ...Guillaume Apollinaire, à la fin
de sa vie, se souvenait avec amer-
tume de l'attitude de Picasso qu'il
considérerait comme son meilleur ami.
Lorsqu'il fut convoqué par le juge
d'instruction pour témoigner en fa-
veur du poète injustement soupçonné
d'un vol au musée du Louvre, le pein-
tre déclara qu'il ne connaissait pas
Apollinaire, qu'il voyait presque cha-
que jour depuis quinze ans. »

Helvétius, parlant de la France de 1771, disait:
" (cette nation avilie est aujourd'hui le mépris de l'Europe
nulle crise salutaire ne lui rendra la liberté. C'est par la
consommation qu'elle périra "

La situation d'après, 1972, donne le ras à Helvétius

Le vrai et le personnel réel val tant à es tan dignes com
vrai et personnel imaginaire.

En les pages immortelles de Diderot, choisis et expliqués par
Leonard Henric, Hegero: " Il me souvient qu'en 1913 le
Sénat Français voulait célébrer le deux-centième centenaire de la
naissance de Diderot (...) La Chambre ne s'associa pas au projet
de transférer au Panthéon les cendres du philosophe et Maurice
Barres s'en félicita. Pour lui, Diderot n'est un " homme nation-
nal "; il apparaît tout au plus " comme un prodigieux génie
révolutionnaire, capable, comme pas un, de poser sous tous
les principes, sous toutes les pierres de la société, des prétails de
dynastie "

Diderot un peu un " homme national " selon l'interprétation que
et nationalisme donne Barres, premier des feixisme mousliné
Barres, que la vanité feix grotesque, ne m'intéresse com escripto i
un politicien en fe feix. Vauts com es pot ser-ho un feixiste, xovins-
te com es pot ser-ho un feixiste, reclusioner com es pot ser-ho un feix-
iste, professionnel del peitisme mousliné mousliné com es pot ser-ho un feix-
iste, emmerdant, aljiste i vil com es pot ser-ho un feixiste.

Un individu nommé Fabregas, s'occupant d'occasio de par-
lar d'un digne mousliné per a imposter un digne mousliné mousliné que
jo, et ilia, un podria Entestar li com mousliné, s'estrangea del mousliné
que jo tenia de Barres.

D'ell, del Fabregas, en tinc un concepte molt petit.
Jo de la revista des de la qual m'insultava, també. Val a dir que la
revista, " Terra d'en " des feres de Montseny, després insulta la memòria
del President Companys, tant per catòlica oblidant que el President
Companys, durant la guerra civil que en les altes d'insultes
assetaia i destruïa el monestir.

~~Estadon~~ per beneficiar, per sense ~~compromisos~~ compromisos ni sacrificar-
en res ni per res - com els ximplis i miseris (més - en semblen d'un poble
que en fa ríem una antona però que a l'antona d'una massa el l'adega-
ria a fer punyets.

És que ho son perquè passen trencat a propi - com el diuets, d'esperar
tan magnificament d'urgè, que a l'últim fa de comunista i a Barcelona de cata-
lista de la pitja mena: de de la clera "sera d'm" - en fer festij.

És a més, a més, un estudiós català, mare Antoni Braggi Trias, en
cantar aquesta canço popular xilena, autènticament revolucionària i més "de
protesta" que les que d'un quart temps cança canten a Barcelona per a
fer revolució i, sobretot, per a a fer-se milionaris.

Un dia preguntat jo:
padre, ¿qui sabe de Dios?
Un padre se puso serio
y me dio un responso.
Un padre meció a la cuna,
un doctor me confesionó,
y se enterraron los indios,
flauta de caña, tambores tambores.
Un hermano vive en el monte
y no conoce la flor.
Unisericia y fiebre malarica:
de vida del trabajador.
Es canto por los salineros
cuando estoy en prisión.
Escucho la voz del pueblo,
que canta mejor y en go.
Si es verdad que existe Dios...
tal vez sí o tal vez no...
pero lo que me sí es seguro:
que un hombre en el planeta
tiene que hay en el mundo
más importante que yo.
Un mundo, que escuche siempre
no que otros viven mejor.

És per a per és atenyigupia with mare - Antoni Braggi Trias he can-
cant d'una vegada a la provi.

A Buenos Aires ha mort Edouard Zamacois. Tenia 78 anys. De ja
en poca salut, era amic meu. D'all en part^{en} en el primer volum de
les memories, editat per Jaume Segura, però amic i feia estils - el
més insubornable dels que he tractat, quan Zamacois i jo ens setia-
vem a sejar il·luminats, que, en el fons, era deixar-lo saber per ell.
Fou un excel·lent novel·lista - més excel·lent que un dels d'
ara que valen les pocs una ~~menys~~ ~~de~~ ~~la~~ ~~literatura~~, ~~de~~ ~~la~~ ~~literatura~~, ~~de~~ ~~la~~ ~~literatura~~
i conreava un erotisme de latència - en el reduït, ~~però~~ ~~El~~ ~~libre~~,
El ~~libre~~, i la opinió opina: memories de un veïen de pensament, el
Lascares. Abans de passar a l'excit - amb una disputa arcaica, el
que mai no havia fet polític - publicà El asedio de Madrid, testi-
moniatge molt important de la ciutat estorjada i una de les mal-
tes novel·les - amb un capítol a terme, de Nicolas Fernandez de la
Reguera - de la nostra guerra. ~~Però~~

Vaig enviar-li un passaport i un altre
Passa, amb el catastòfic govern que des del 31 no ha-
ria sabut governar, a València i, després, a Barcelona. Vals
veure i després, tres capades al "Restaurant (atalunya)" de
del carrer de Vergara on sempre hi trobava Bagaria i Ma-
rins Aguilera i el vaig convidar a visitar el Front de guerra,
que no era tan plaent com convidar-lo a sopar amb alguns
- poca gent, es clar, que els infants i les senyores i homes
a rebre - però era molt pintoresc. Accepta.

J'eu retornar al Front vaig enviar-li un ~~passaport~~ ~~del~~ ~~libre~~,
un altre i un capítol amb un interès d'excit. D'una hora passat
la resta dels 70 però encara m'ajudava i bebia un un joia i en-
cara li agradaven les dones i encara es li agradava.

~~Les~~ ~~diversitats~~ ~~del~~, ben plentat, ben vestit, seguit escent
- sense fer-ho - el bon veïen de sempre.

El vaig acompanyar a la línia de foc i malgrat que amb l'an-
vici i els interès allí no era precisament una festa major hi
feu un bon paper. Aquella era, sense parlar de la recessió, l'últi-
ma vegada que ens veíem.

Després, quan ~~va~~ arribà l'estrenada, se que, negant tot
totum, en venia per Barcelona per a poder solucionar la el
pas a França. Jo, però, no podia deixar la meua ~~de~~ ~~la~~ ~~divisió~~

i amb ella, ja molt malade - havia arribat l'hora del "salvi", per
perguir i viure en plena salut de la disipline - van arribar a l'arribada
de l'arribada. a casa d'un dels meus soldats - un munt d'admirable. per la
na trues, van poder abans i després per última vegada de la meua mare.
Passats uns quants dies a la junguera, un matí, vestit de paisà i sen-
se armes - un rifle i tres pistoles que van trobar i després - un
matí domini del Febrer del prou 1933, entrava al Perthuis, terra
havent de la libertat, la ignècia, la heterogeneïtat i es camps de conen-
tació.

Passats uns anys, residint a El - les - Thermes on la meua esposa i el
meu germà Lluís treballaven per a mi, van tenir l'honor d'entrar
a formar part del Comitè de Resistència i al mateix temps de l'arribada. La
hi jo a cre de vida a cada instant, sobre qualsevol dels seus
impresos al poble. ~~ha ha donat~~ ~~per la meua~~ ~~de la~~ Història d'el
a fer-ho. El que no tenia dret era a posar en perill la vida de l'es-
posa i el germà. L'atacament al poble sempre no s'ha pòut les meues
activitats. En les suspensions d'el esposa i el germà. Los des seus en
morte del poble, el doctor Louis Bonafant, que, igualment arribava
la vida, guaria es untes puerils fets a la meua esposa.

En arribar ~~des~~ la dignitat la liberación - que, així i pas-
xende, no me ataliberen res - Zamboni m'escriu des de Buenos Ai-
res: "He deixo en la premsa que en los següents anys de la ocupación
militarisme se ha portat a tot com los meus, ho me estimo
francès no puc de mi delo videra de que per ella han heus los
refugiats esportats" (El primer que ho atalibaria fora De Gaulle)
Poc després m'escriu, després, de redirio de la seva femore
morta la opinion es i una escrita i publicada a Buenos
Aires, la veig rota, que es, una per l'anecdota, novel·la d'el
in de fer i escrita amb energe de joia - es iritanta anys! -
dignitat de gran escriptor.

Aprintant l'ambient favorable que es escriptor francès de
la Resistència m'havia fet veure per veure de fer editar, he des
el escriptor de Madrid, bon test monarca del setge i l'el final comen-
cial en aquelles circumstancies. (Es des editors es pueu veure presentat)

La ~~voluntat~~ ~~voluntat~~ l'accepta. ~~Altres~~ ~~per~~ Val a dir que jo
cessava un altre solent i de prestigi: Gallinard, Flammarion,
(almanacari, Pla, però es veu que es tracta d'apuntats més
o menys establerts o volien una novel·lista més exis-
tencialista. ~~Altres~~ Altres editors de probitat dubten en in-
spirar-se en imitacions no interessants. Però per mi ho puc
fer estapat a mi en tenir-hi ben bé prou.

Per enyorn, que em sembla molt respectable però que
jo, que també l'enyo, no imitaré, va fer un viatge a Es-
panya. Uns quants represtes que ho fan literatura sense re-
ver escrivir el rebreu malament, amb imitacions d'imitacions.

~~Jo~~ Refan el camí de retorn a Buenos Aires. Jo de Bue-
nos Aires he estat als vint-i-vuit anys. Fou un home bo,
un amic excel·lent i una novel·lista molt estimable.

data de 1962

Enri, 14 d'abril. Proclamaré de la República. D'una Republi-
ca que, per feblesa incompreensible dels ~~governants~~ governants
i exigència multipartidista de partits, ~~acabà en una guerra~~ - pos-
siblement de paràntica llarga i ací curta - els seus 13
anys i acabà en una guerra de 13 anys i set mesos de
guerra.

Ejais, home clar, fred i ple de superbia per un
magnífic nada i un governant catàstrofe. Quan jo, que no
m'explicava aquella mítica passivitat, s'adverbia que es fe-
neret conspiraven, ~~en~~ ~~de~~ ~~en~~ que seria tot-hom menys el
fovern - tot vegada no ho volia saber i, em que vivia a la llum,
esperava un miracle - un dia em digué:

- Nitel, Capoliveria, sempre ve fantasma.

Jo dos dies abans d'esclatar la revolució, el 13 de juliol, a Ma-
drid, pregava a dos amics meus, Jean Cassou i Jean Richard
Blanc, que havien anat a Espanya per a veure qui passava.
- Ho heblen de política, setores. L'any de política hasta la
morrilla. Heblen de literatura (!!!)

La República podia salvar-se en altres mans més ex-
pertes i fortes que les de Cassou i Blanc - que feu un paper tan
testimoni a Paris el 5 de gener de 1935 - i d'alguna, que tingués

Lecteur le plénièrement satisfait de son maître, qu'on ne se hâte d'un
exemple, et empêche d'être.

Ja pe un singur, oficialmente - val sub un nume cu drepturi oficiale -
he arivat la primăvara. (Ja pe, pe un singur y lauz, plus i e
ceia la ~~reprezentare~~ la reprezentare funcționare sub - din - jo, per a
trebură; in: la de povera una drata de blana.

de pământ, pens, hain florat și romane, și mergeau: ei de la

✓ Stendhal, l'agot de 1805, usque ad 55 de la rue de Lille

El 18.8 profecto - Standard as I know des profectos - as a
 one history of the war of succession (d' Espanya) que es la his-
 toria que no pases de profecto en historia del d' Espanya with
 all que la guerra de sucesion, guerra de sucesion.

La primera parada por tierra ~~dentro de~~ terminal fue en
Rome, Naples y ~~then~~ Florence

En cal reprendra el plan de Hochhausen ¹² mil a-
sear d' una vegada, pero sense que senti a cal a per for-
ce amb la amb la mateixa esapenta que vaig començar-lo.
Ve el penes de fer ho aixi.

La vera preghiera esultante si eleva a te o Dio prima per benedirti

Mais nous ne sommes pas des experts politiques. Si nous sommes du Conseil mondial de la Paix nous ne sommes pas des experts politiques.

l'expert politique, généralement, déforme la vérité.

A propos de l'endémie.

on comprend mal de romancier si l'on ne connaît pas
des écrits autobiographiques et, inversement, ceux-ci n'acquiescent
acquiescent tout leur sens et leur homogénéité que si on les
complète par les romans.

L'auteur est loin d'adopter l'attitude habituelle des
socialistes dont le grand souci est surtout de se justifier
d'une part et de se donner de beau rôle d'autre part.

En réalité, il est incapable de faire abstraction de lui-même, d'imaginer des intrigues, des aventures où il ne soit pas présent.

Aussi rétrograde - il de plus naturellement du monde, à l'égard des passés, l'enfant qu'il a été, avec ses sentiments d'alors : le vide horrible provoqué par le sentiment de sa mise et d'éloignement pour son père.

mais une question délicate, et qui parfois pose des problèmes assez embarrassants, est celle de la ligne de partage qu'il faut trouver entre la mesure d'enfant et la mesure d'adulte, autrement dit entre le souvenir brisé et le souvenir recomposé et, plus ou moins inconsciemment, interprété.

Il a le courage de nous mettre une surblancie en face nous et d'avouer par le courage d'avouer.

Le Livre et le projet de la vie d'Henry Brieux.

20 d'août de 1912.

Reçu une lettre de Louis, insouciant - me y en et de tout mon - non à Brieux et notre persona Gerard, des pages de mots, sangs de s'efforcer - nous à finir.

Les quatre ex pages en vis. Les mots sont pages à la même insouciance - absolue. La mort d'un mal finit, et cela, pour, surtout, d'un mal - moral : le fait que la fin de la vie imprévue par l'homme à accepter les - successif.

Le même regard que le vrai - les uns les autres - font une vie de l'été de 1912, à la fin d'un des autres - les uns les autres, à la fin de la -

Les mots que sont présents, en une parole de la fin - les uns les autres -

Les mots que sont présents, en une parole de la fin - les uns les autres -

Les mots que sont présents, en une parole de la fin - les uns les autres -

~~Carta, el 1933~~ Quan es comunista deuenes massa i fan impament de
"les seves" - mercat lliure, llibertat de comunicació - l'economia de les classes treballa-
dors està en perill.

Tota es treballadors, però, n'hi ha de tan bestes q'ne no n'hi haurien aguentat.

haurien em semblat, per la seva autèntica bondat, pel seu auten-
tic humanitarisme, molt superior a Trotski.

En Trotski, començant amb el gran novel·lista de Ginebra - prosa, tot hi
ha un pertorbat, un fanàtic i un pag apostol.

(Fals sense ell saber-ho)

Es deuen dir de la seva vida, Trotski sembla un personatge
inventat per Dostoïevski.

La petita biografia que de Cassandre fa Emil Lenditof en el seu
llibre La Galeria de Pintors es freds, polsats, convencional.

Stepan Zweig, més artista i més digna que Lenditof, s'acaba
veure mitjan l'admiració venenida.

En "La Vanguardia Española" del dimarts 7 d'Octubre de
1968 - que d'ara guen temps enja els moments "La Vanguardia"
- es diu a l'hora i l'hora d'ara es de del càncer de càncer -
uns versos catalans de l'antipàtic, el mal i perden: fructuosa biografia
son dedicats a "la vida de Carles Fages de Climent"
~~Una petita biografia de Carles Fages de Climent~~

Carles Fages de Climent fou bona persona en el tracte social i en
literatura un escriptor de personalitat bona, grisa, munda. No era una
vanitat - ~~per~~ l'absència de vanitat es una virtut entre els literats - en
podent veure ho es biografia. No hi haure en el mal que el con-
vina de més d'un munt ~~de~~ manera totalment en ell d'esperansa
i el banderisme que, d'ara guen temps enja, estan de mort a Ber-
celona (o Madrid, no)

Es veres, doncs, bon llibre, però preterint, deuen ~~se~~ ser:

hauria pogut la ironia suplenir
fins al límit on no hi arriba el joc;

regula es intrínsec, a poc a poc.

ric de la propia estomaca,
a tot arreu i enlloc

J signa: Guillermo Díaz Oliva, de la Real Academia Española.

El meu nebot (arlet, m'escriv des de Barcelona: "... en sen-
lla, oncle, que deus estar en la llista des pueus es venen").

J afepeix: "no po null dir es vides, sin es autos".

Te rei (arlet: el seu oncle es des pueus es venen. Be prou ho veuen
es pueus s'han venut sempre: abia a la República, avui el han
quisime i dema el que vegin.

Intusament, alguns pueus venuts acabaran el cabot de les escombres
de l'oblit

A Londres, vivia el herri d'elbrey, tan puet i senyore
malgrat l'abandell de Pimodilly - (cinc, que es la Puente del tel lodi-
venen.

hi es comunista - mai no he estat afiliat a cap partit politic -
ni sento de miéllen simpatia envers Stalin.

Stalin: però - i la seva actitud de justificava la politica bru-
ta i trepella de les democracies - necessitaria de pau per a poder
edificar la pau del regim. Aquesta fou, el meu entendre, el sentit del
pact germano-sovietic, que es francesos gessins i units de pament
es sembla una traïson.

i Perquè s'haure de justificar l'URSS per p unes nacions
que had haurien volgut escapar es rusos que el 1918 feren la seva
revolució com es francesos, el 1789, haurien fet la d'ell - tan malament
que no se'n apofiteja hupies - i que el 1938 deixaren les mans lli-
res a fusticar per a fer-se amo de l'Europa centree?

Destinar - se al lloc, fer un element natural - saber menjar, saber vestir,
saber entrar en un sala - en un teatre, saber tenir una casa ben
prada - es molt dificil.

(com exemple: es nous del regim franquista - es veig a Bierny, a

(anys i a Juan del Pinar i a Paris - que no sabem adaptar - i hi.
Li de dona de Franco. hi Franco.
Li una pua de pua i de sang...

Després d'una lectura de Hegel per a un assaig q' me surten de
manera

Heure de l'obra, en el silenci de l'obra. Quan ~~ho~~ en la
unesa i incisa el primer bruc - i el primer calfred? - neix el
molt: el molt q' me ve ventant en els cants, de sobt, de bonica, de la
pista de muntar, de gravitar de les bones, de l'espai i el treball
de l'home.

A l'editor Agnès, ex editor, ex amic i ex persona deiet
li havia indicat, per a publicar-la a l'editorial q' me, amb capital
de Bartomeu Riera, que jo li havia presentat, havia fundat a andu-
re de volta, la gran novel·la l'autor, d'Enric (he dit Agnès, en
després q' me havia llegit la novel·la, que li havia agradat molt
molt i que jo li havia escrit a l'editor Flammarion demanant el
permís de traducció. Era mentida, car Agnès, com tots els triptolles, està
destinat a mentir. Suspirs q' me no sap llegir el francès i ja que
no ve escrivir a Flammarion.

Després, per a explicar-me la no publicació del llibre - amb la
grand trompeur de Jean Louis ~~però~~ en parla la mateixa jopau-
en diu q' me havia consultat un senyor de Barcelona, que
deia ser tan bon com Agnès, i el senyor (sic) de Barcelona ha-
via declarat distanciat q' el llibre "no era comercial i
que l'autor era descompost".

Tenys després, aconsellat per algun altre senyor de (?) de
Barcelona, o pel mateix d'alant, Agnès publica una novel·la,
La sinagoga, de Roca (hacel. Volia ser una novel·la intel·lectua-
lista i deshumanitzada, seguint les normes dones de l'edat
ja fasset sobre la temàtica de la deshumanització de l'art.

Atape, jo no el dir-ho, tenia molt talent, escribia una res-
tilla q' me es model de perfecció, però ~~en la~~ per la famosa trivialis-
tat humana, malgrat ~~per~~ permes, Bergamini, Antoni Gironès i al-

no saben comunicar si no es ante vóstras, comprendes a l'extranger.

Una literatura ^{no} nascuda a l'ombra de ~~molts~~ molts escriptors - mar-
xista, Luchas, ~~Brecht~~, ~~Brecht~~, Brecht, etc - haix el seu deure essencial
i v'ensina en la més pretenta i àvida vulgaritat.

Deix Montaigne, amb encert i agudesa: "Sur la plus haute trône
de ce monde on n'est jamais assis que sur son cul"

L'expressió presta i farta de Montaigne, però, mai no pretén
beir a com de des quatre palipardes d'una pua, per a exprimir
l'actitud d'escriptor "fart", es dediquen a l'art guixut i prudent.

La baixa i l'estupidesa dels mèt - pens en el poble de l'objecte
"vivran les cadenes", vreen, per reacció, les virtuts més atres dels
mecs.

~~Relat de la vida de Henry Henry Brecht~~

Ante la ~~vida~~ vida vida de Rose Chacel, aguda, que no sap ver-
dre llibres, hi perde diners. (om per no creu d'ell, en les seves
scatolaires). El final del llibre s'explicava així:

- Rose Chacel es una gran escriptora, però v'ha passat massa
anyos fent i l'home viciat; no ha conegut ningú.

Així, però, s'ha pensat - ho abans de publicar el li-
bre. ¿no publicar-lo.

En Antònia Chacel, l'autora de la novel·la L'autre, que per una
nova a Agnès i per Agnès, mentint amb estúpida ingenuïtat, es haia dit per
ja havia demanat. També cre - a l'any - una insomniadora.

Per l'autre es una novel·la molt més important que La vida de Rose
Chacel.

Antònia Chacel, que es deu amb nos però que no ho es de ningú, estira,
parlant de Bèlgica, ~~en~~ "De les històries individuals de l'individualisme dels
anys 70, les homines veritables, disant nous".

Antònia Chacel, per aquest de partit, que es esperit de la més baixa in-
dependència, d'una de mig a mig.

Les homines veritables, els els que es salven de la pluralitat, d'una fa.
Els de uniques, segons ~~no~~ des que no volen acceptar d'abandonar
del pensament el sentit propi en el sentit anàtic i despersonalitzat.

Quant de bens a de pens. de l'any.

Realitzo el meu som d'arxiver - el meu arxiver dels catalans, el meu català
des exiliats, de la llengua dels catalans - al peu d'un article publicat a
"La Vanguardia".

Trabalho meu e o meu livro de trabalho.

~~Reviso, no entanto, os "trabalhos meus".~~ En el teatre de llegat.
des (catòlics, tan bells i tan humans, perquè hoy esots catalans de la
que jugan a la dada de la modernitat i la incertesa en patir l'absència
de nous ritms, a l'home de vegades en canvi - per exemple: en Romance de
tres mites - de "novela rosa".

Cançons, o sea purificació, per la poesia.

La meua ha posat un tema i després s'abriga a la tendresa
de la vida, i per ~~mentre~~ ^{enfront} el vent de la mortuor, de la tendresa
en pensaments d'any i començaments de joia.

He com en la tendresa de l'any i l'any i l'any. (Havia (pau) natural)

Escriure es, sempre, traduir. D'altra banda, traduir en la llengua
materna el nostre pensament, el nostre sentiment.

Representa a una presència que en el traductor s'oposava a
l'estar sempre ^{en} ~~en~~ compte.

Dir potència de poeta i dir-la en boca dels homes de
cada dia per a que el dia dia sigui dia de poeta per als homes.

He llegit en un bon article de l'antic ~~Antoni~~ ^{Antoni} Blasco de les
"autenticitats" de l'autor ^{autenticitat} de l'autor, de següent observació, molt aguda i molt
justa: "... tres al món, variats l'enguatge de la expressió del autenticitat,
que si després d'home en l'home, cada una de les elements del
món, adquireix una particular concentració en els anys i en la zona
incandescent".

La primera vegada que llegí una cosa d'aquesta escriptura,
però, perquè no es pot - potest ni veure el terrible com per d'un temps
en la escriptura potest dir-hi d'home de poeta, en sentit interessant.

Mes no tingui el poder de la ~~meua~~ meua meua meua meua, de per
lingües i meua meua, hi ha les lletres escriptura en la escriptura ~~escriptura~~

dit moi en en la veine comecien, hi en es seus verby.

En mes esuits de es seus anys de Paris - 1905 - dia:

aux arbres, la terre;
aux fleurs, la couleur;
à l'esprit des voiles;
au ciel, des étoiles,
et à mon cœur;
du fer. Du fer
pour la faire tenir.

Vos antecédemment bons, valents, pleins, du poète qui respire par son dieu, perqui
ho dieu i qu'est ho ho de dieu, i un de versaire que de los dieu, matremes, et
que has ^{dit} es eltes i d'auant a l'hermetisme mis venint perqui de son refector et
des merveilles de la dentat

Membre, d'un bon dieu ton greffe, ton thémis, d'un qui per lemi de l'art
d'important et avec ramener. V'hi put avec avec une proutura avec, avec
un bon a une cascade de rive venting. V'hi put avec avec une infir a la rive de
de process.

"La Vanguardia", que mal pret, n'est plus per bon, une es "La Vanguardia Española";
i semble que mal pret per elider la rive de qu'est la d'infir et d'elider, du de
d'infir un suplement - 3e d'infir de 1972 - a Membre d'infir, que bon imprer
esultat. En agues d'infir, hi ho un splendide article signé par Jor-
di Bessé, que supos fill de Rafael, bon avec avec i p'infir i v'infir de v'infir
esultat entre es plus rive d'infir i v'infir

d'infir per agues article, el fill sera - jo ho es - bon bon infir
d'infir un bon es prout.

J'ho es di.

Rellegies le v'infir de v'infir avec mes joig d'infir, que un bon
esultat un v'infir, un v'infir, un v'infir, que un bon d'infir
que, v'infir de v'infir d'infir, d'infir, a Barcelona, es d'infir
que a la d'infir

~~Rellegies~~ de la d'infir d'infir que d'infir un bon d'infir d'infir
un bon d'infir que un bon d'infir d'infir, a la d'infir d'infir

que es representas no podien ser:
puedes "mes" f. "Après tout, me dis-tu, je n'ai pas mes occupations
vies.

Qu'ai-je été ? que suis-je ? En vérité, je serais bien
embarrassé de le dire.

Je devrais d'crire ma vie, je pourrais peut-être espérer, que tout
cela sera fini dans deux ou trois ans, ce que j'ai été, j'ai été
triste ; homme d'esprit ou sot, homme de courage ou peureux, et
espérer au total heureux ou ~~malheureux~~ malheureux.

... et j'écris ceci, sans mentir j'espère, sans une fausse illusion, avec
plaisir comme une lettre à un ami.

Par le Standard et des écrivains du "Quintot" les porter la mes
grande épave de la (cave) vide."

En ce moment je fus sûr comme auparavant, j'ai aimé le peuple, je dé-
testais ces oppressés, mais ce serait pour moi une supplice de tous les instants
que de vivre avec le peuple.

Schiller, dont la belle âme, si différente de celle de grand Goethe...
(d'abord, tellement d'abord avec Schiller)

Mais le hasard m'a guidé par la main sans cinq ou six grandes in-
constances de ma vie.

J'ai eu le vif plaisir de faire toute ma vie en peu de pho-
tographies.

Or, avant tout, je veux être vrai.

Je suis continuellement à rechercher le contraire de ce que je suis

ou peut connaître tout sans soi-même.

A mes yeux, la première qualité, de bien être, est d'être expressif.

Le 12 mai de 1972. Acheté mes mots de Thomas Telle dans une page se et
à l'impression ~~de~~ et mes livres de l'école, que son conseil me donne
bien même, et à dire, très personnel, - une que ne peut être le de mille des per-
sonne et peut-être - ; malgré et aussi que l'un, écrit sans effort.

Si les choses - les choses que l'on peut seules tenir son souvenir à présent, les
souvenirs que ~~les~~ l'on peut seules et malais.

Si on donne - les choses - la personnalité est aussi, 0 un. de.

Le 12 août que n'est pas et n'est ~~pas~~ le de l'un - il ne n'est pas un être

que se'n van a dir.

En un cas - és, el començament i el final

! aquestes dones - i aquests homes -, alguns hi tenen diners, una gran potència
que no poden comprar una novena nova.

En una Historia de la literatura russa, l'autor, ~~un~~ un Hofmann
- quan no es el dels contes i les antigues noves del temps de Pushkin - a
quest es del temps de la guerra i, com de guerra, primer malgrat el nom ale-
many - diu cosa tan interessant com la de que Pushkin es la unió de l'ha-
bilitat i de l'esperança. Però un cert punt de vista de imperatori haurem estat més lúcid en-
tre l'autor d'els diuenis, ~~on se de l'habilitat~~ l'habilitat i la Karamazov i el de
Hamlet. Per: la tempesta.

En el cas d'aquesta, hi ha moltes altres interpretacions absolutament falses. Per
exemple "des del segle i el poble rus ha estat el més lúcid d'Europa"; però la literatura
no hauria permès tan fàcilment en el poble es perquè entre aquest i el prin-
cip no hi hauria cap separació". Etc., etc.

Finalment altre moltes recorden l'adopció anglesa de les frases de char-
ming es books, i sigui: no hi ha utilitat més bella que un es llibre.

Enuncie es sempre el laborer, serien el tu en el fe

(Japon volens de les memòries

El cap de la muntanya té una cresta de pins. (H. i. k)

Es molt més molt de molt quan alpin es parla.

Talment un n'escolliria amb el més

El autor ve el personatge: es rubio, moreno, alt, baix, jove i vell, pobre
o ric. El personatge, a vegades contra la voluntat del autor, se hau en el tras-
curs de la novela

(1) home segrapa es seus propis mites.

Hemingway diu: "El problema de l'escriptor no canvia. Consi-
steix sempre en escriure veritadament i quan descobrir la veritat
projectar-la de tal manera que un passi a un part integral de
l'experiència del lector... El faixisme es una mentida fabricada per

capres. Un escriptor que no es honesto a la mentada no pot
viure ni treballar en un règim feixista... Perquè el feixis-
me és una mentada està condemnat a l'esterilitat literària.

2 de juliol de 1937. De el con-
gres anti feixista del Corrupiu
Hate

Enviu un llibre, tal vegada l'últim, que infere
el seu testament d'honor i d'escriptor. C'au de
la seva cultura

La novel·la contra Andreu Claret és el títol d'ell des-
gavell i la signa un tal Pau Planes.

En ~~la~~ aquesta novel·la l'autor diu que veig ésser jo
qui recomanés Andreu Claret al President Companys per a
que anés a pacificar el poble de La Fatarella.

Diré es totalment fals. Jo, quan el fet de La Fatarella, era
al punt d'ecarpi, no emparia a Andreu Claret i tenia altres
molt més seriosos per a perdre el temps recomanant
pacificadors.

El novel·lista novel·lista es, sin duda, lo he visto siempre, un tí-
po de riuin, de hombre apagapado, de observada riuin. El que
toma aire de mundano, generalmente, es porque en el fondo vale po-
co y es un bufista riuin riuin, desapreciativo.

Don parantey, les transcrips, de Casimiro José Celestín (uets hguas
del 98.

Tubo que Cela li ras:

[Llegir] en la revista portuguesa Vertice: "Calcula-se que, de 1950
a 1969, tenham emigrado para França, clandestinamente, cerca de
242000 portugueses, o que representa uma percentagem de 49% da emi-
gração efectiva para aquele país no referido período"

Joia Paradi, Portugal! que hi v'hi deu viure amb la dictadura
dos barons del ministre Salazar!

Tan bé com si fa un fa vinen es per tenir vergonya sota la distància
del sinistre Frassu.

Son quinte charado en la cruz del escudo
Et puis, de partout, on peut voir le ciel étoilé.

Par a Historia (pareja) natural

Aquest matí el cel era tan viu, tan dens, que es veïen, impen-
dible i penetrable, l'han decretat amb un fris d'ales negres

L'altra té un voler potic
L'orente, un voler l'orente.

Per carrers del poble, estrets i tortuats, quan la nit es alta, que es fusa es-
devi més totalment nit i plena de misteris, es pot veure hi rampen, amagats i
sempre. / en la nit del poble veu veure de vida les batallades de
les rampen que ^{seu} d'unes al pas de les hores i es lluchen des dels seus tres-
cant el silenci de la nit, que es hi fa per perquè es hi han dit que es
plena de fantasmes. (H.N.)

Es pels d'aquest poble de la Cerdanya francesa, com es per a la manca a-
monnen "velojers", canten a mitja nit i el clari del seu cant agut i g-
quincat sembla frader la nit prèta del poble. Després, en plena fosca
per presència d'altra, canten novament. Quan l'altra es tan és una fan-
tasmejrica, tímida, prou a cançons de l'horro, i veu el príncipal de l'a-
collada. Quan ja es dia i en el cel el sol es fon amb el blau esde-
ta el xis de agut dels folijers.

El meu aquell home estrany que s'ha parlat de nit escribint, apleg a les
quartilles en un munt o menys petit canut, dona la ploma i se'n va a dormir
(H.N.)

A les noves del vespre encara hi ha una fella clara diurna, però des-
venes, que amb llurs vots notables el cel com si fos una nit, ja son a
ja.

/ el cel, sense els, s'ha quedat el, imuntel, un: per a que la llum
pugui penetrar-s'hi, sempre i major, sense per d'establir-se.

(H.N.)

Notes d'estiu 1972

(al celebrar una data important: la d'arri, 13 d'agost)
He pensat una cosa transcendental: per primera vegada a
quest estiu he sentit cantar un grill en aquest poble de l'Aude
en passat uns dies. Fins arri les nits del poble no tenien altra missi-
on que la del lladruc dels porcs i el trepidar dels autòps
revolants.

Arri, però, ha vingut un grill que s'ha passat la nit can-
tant a l'hort. M'ha fet una impressió tan agradable com si em
fos enviat pel meu company de can d'uró, a l'aut pulit de Loris, per
a dir-me:

- que hi fas en aquesta vila tan simpàtica i neta i en una
casa tan bruta habitada per una gent tan bestia?

(ai, com ve: home de desdoliments, en aquesta vila de l'Aude he
he descobert un matrimoni de catolans que de guerra prospera de
catelunga, on eren però molt bon cal i l'eccl' ha matenès enri-
guint-los i en bestialitzant-los.

La brutícia i la bestiesa en moltes vegades concupescència de la misèria.
En aquest matrimoni no es així. Son vics, molt vics, propietaris de la
casa on viuen i on tot: mobles, llibre, vaixelles, etc. es brut, preixis, ro-
nyis. La casa fa pudor. I ell, que ni per asseure's a taula es senten
les mans, fa més pudor que la casa.

Es pares de la noia, i cada de por, parlaven del gendre. Embun-
tats per d'afany de lucre, es deien: "Es molt bon vi"; o bé: "Es molt
bon plantat"; o bé: "Es molt intel·ligent".

ho, ve d'això, car ni de bodar, ni de bellesa física ni de intelligen-
cia no tenien importància i, per tan, no eren considerades com virtuts.

Havia tota un estop de més integritat.

d'això:

- Es molt treballador.

J'en bore d'ell el molt treballador feia enguria i partit.

La família la constituïen els pares, la filla i el gendre. Treballava
de les vint del matí i a vegades de les quatre fins a les onze o
les dotze de la nit. No es quedava temps per a endreçar la casa,

que era llestja i sempre estava llasta.

Segons ells, anar al teatre o al cinema o hi llegir un llibre era era de panderals. La vida era guanyar diners. / I com eren bones gent es diners, els podien guanyar-se treballant.

/ del treball, tan molts n'havien fet, per estupidesa, un castig.

Tanques diners - qui n'havien de fer, ells, vells i malalts? - pens un eren rics.

Sever ser ric es un afer molt difícil.

/, no obstant, eren bones gent.

El poble hi ha molts vells, que cada any en semblen es maten i cada any retorna al mateix lloc i asseguts en una cadira baixa es parquen del carrer de la ben, del carrer de les Fabriques - quines fabricues serien ésser? qui debien fabricar? - del carrer des Cagaires, del carrer de la Font de Regades, es una dona, però generalment un home. Generalment un vells. alguna vegada es acompanya un altre vell, una altra vella, però malgrat la companyia, no es parlen i segueixen en silenci - veu dria més dir essent - vells.

La una solitud absoluta, total; una solitud que fa por.

Perpinyà es una de les ciutats franceses que més en plaquen, tal vegada per la parla. Perpinyà en sembla la ciutat més joiosa, més oberta de França i on se gest hi es més atollidra i penosa (la tinc una bona prova: el matrimoni Quera, del carrer de l'Anquille, l'any 1939)

De Perpinyà sols en tinc un mal veïnd: el de Josep Bino, que tan he favoregut - tan poc s'ho mereixia i tan malament m'ho ha agraït.

hi alegria, però, que hagi estat així car es un esser me: què, agra, vacinis - bon passa vivit amb es que tenc el complex d'una terra física - i la seva companyia me en afavoria però. A Perpinyà els es trota amb la gent més indecible: reaccionaris, ex-collaboradors de Petain.

Que vagi a fer penyes.

A l'arc: finit, un individu per fa de poeta, li parlo d'alt.

- En el p una escia - que jo, intrament, mai no he llegit - deu passar-li el mateix: deu pendre-li d'alt.

Durant aquesta estada a Perpinyà - juliol de 1972 - ens hem estat par, ha
moss don i jo, a l'Hotel Rally, molt normal i un mossa car. Bone mossa.
Bone casa. Bone canch au hang. Bon servei.

Est el poeta Jordi Pere Cerdà, de tanta personalitat - apert, el
men entendre, es el més alt elogi - cada dia més amic.

A Perpinyà - i al seu entorn - abunda el plet, que, amb els es-
tes, l'indispensable l'ús que per acabar-hi d'adonar es regista - us podia ven-
re ni en pintura.

A mi, en canvi, avien on es he tret - a Barcelona, a Girona, a Fran-
ca, a Lleida, a Arles, a Paris, a Praga, a Graz - m'han inspirat sempre una
gran simpatia. Elles, per regla general, m'han posat, m'han opulents. Elles, més
maques, més espinats, més inquietes. Elles i elles elles m'han ensat
na prau. amb una elegancia extraordinaria. Son elles, es pletas, es plet, a l'este
convent, han ensat a caminar la plet per sap caminar. i tant quina
innata distinció caminava la Tanguera i el Majoport!

^{Garcia}
Est Jordi M. (Castelló, català i republicà des plet, despres de tant anys
d'exili, encara m'encanta estimar. Garcia (Castelló) hi, el men entendre,
les millors qualitats de l'home total: sap llegir, sap sentir, sap pen-
sar. Vell i malalt - i plet com jo, es clar - en ven amb mossa de la
ving d'endemà plet, però no abdice en res ni per res el seu republi-
canisme i la seva catalanitat.

A Perpinyà, les nits d'estiu, es pareix obligatori anar a passar un
parell d'hores a l'ample terrassa del Cafè de França, enfront del bell
riu de Meillat - que, fa dos i tres anys m'ha salvat per de la "novella
vapori" expartir en involuntari per a demostrar la seva condició de
plet dispersat de parione - i el inter de l'ajuntament on, un dia
de Febrer del 1945, es preu l'acte Muraada, al cap del Comitè, ens
reia a Jean Cassin, a Tristram Tzara, a Capus Barça i mi, organitzadors
del primer homenatge a Antoni Meillat.

A l'ample terrassa del Cafè de França, on apert any hi he vist es
moss amb faix i barretina, fa de bon estar-hi. Sobretot per mi, català
fa allunyar de Catalunya des del 39. Reuen: hi belles vardenes

i veïem hi tants vells amics de Barcelona o amics joves que, per joves, mai no
havia vist i, no obstant, no amics.

L'austrà més enviejable i més digna i més desinteressada que pot tenir un es-
cripto

Perpinyà és una ciutat de molta vida i molta llum. Hi ha molta verda
d'arbres - en passeigs i jardins - i molta blancor a les parets de les cases, que
no - pota de bon gust - generalment baixes.

La Perpinyà em plauia escriure'n un llibre.

A Perpinyà, tal vegada per la proximitat amb la frontera es-
panyola, hi ha - en temps d'estiu - molts estrangers: alemanys, suïssos,
anglesos, americans. A Perpinyà, que no té tanta història com París,
tots es estrangers es troben, he vist, a la terrassa del Café de France.

Entre aquests estrangers n'he vist un de veritablement extraordinari. Un
anglesos, jove, esportista, amb una rebellera profunda, ~~estava~~
~~estava~~ esbarrissada i una de pintura, vestit d'una manera
improvement insuïta i autènticament estrofolaria, com era el
món. Dava una pintura penjada al cell i, fent companyia a la pin-
tassa per a que, etc, no s'engorés, una mena de flabiol metàl·lic de
tres o quatre drets: versió moderna de la història flabiol de París.

L'home doncs em desbordava per l'ambició de la terra, plena de gent o
aquelles hores. Després d'haver-me les observat els uns i als altres, ens deguem
creure'n dignes d'escoltar-nos amb car i atenció el veïc de la porta con-
juntada per la nit d'estiu, gran directe d'estiu, a fin de la pin-
tassa, feu un bon prelude amb el flabiol i començà a tocar i a
cantar (En anglès, es veu)

(Ante i tota en un discurs mig tó, sense esperes i sense interessen-
ça en si d'espectar o no. I cantà el que mai m'havia sentit en
apunt d'èxit i amb acompanyament de pintura: l'el-belucio de
Placend. I semblava talment que pensés: Tan em fa que no pota
un no.

Tot plegat fora pretenc si el bon home no toqués i cantés amb
tanta fe i perfecció.

Vos a un anglesos hi passa pel mig cantant l'el-belucio en un
(afè). I no obstant, malgrat la meua que pota privolitat de la

conveniens, el certan havi' improvisat.

En fiu de l'acta, deixà la puntarra al ~~reclut~~^{reclut} d'una es-
clat, treguí un se d'on un barret de feltre, un barret que feia
pensar en els dels prestigiatos per unipè no l'havia vist i, amb una
gran simplicitat amb de tanta en tanta presentant-lo al pue primera
capi, cervers o qualque altra beguda i no s'esperaven veir l'al-
luia de Haendel amb un d'estiu a la Cofe de Perpinyà.

Totum, absolutament totum donat el seu libre.

Se patesc a' la compul, que un una cosa apart - tingueren el
tant don de ser perseguit per t'itru - que un estrangers arribà d'on
vinen; e més des espangos, a' la compul de reus, d'austriacs, d'ale-
manys, de t'ers, de polonesos. I tots un han estat armies fides i honestes, mes
fides i honestes que molts d'altres.

Abolir el barret, e França semblen estrangers.

En dinar, i ho he pogut comprovar ^{que} abda any pel 17 de julià
hi ha una gran afluència d'espanyols. I on sent dubte gent d'ig-
na q' un no vol existir a les unipangues de l'omnium victoria.

Fe de la de parlar amb alguns espanyols que tenen la
gran virtut de no voler oblidar.

Ceret

Ant el doctor Francesc Català - un metge de tanta virtut
i bondat que ne deu parlar tots es molats que ne venen a les se-
ves mans - hem anat, de nova mulla i p, al Festival d'edat
de Severac que Ceret cel-lebre e honra del gran music.

Com Pau Casals ha donat prestigi a Pineda, Ceret fou una
vila famosa per la seva grandia de Severac, Joan G. i. Mando Han-
pue - i on deuen haver anat a raure es del m'is que d'ell tenim;
on deuen haver anat a raure el magnific retat que en feia -
Pau Pineda i altres artistes gloriosos.

I entre alguns grans artistes, Ceret es fou el país de les vire-
res. Val més dir que res, per de virens a' hi ha en molts altres

lluny i de mans dels, d'everno, gris i picatsos, en

Al festival, fins a les autoritats, es del públic, particulars i comerciants, em sembla que m'hi han contribuït nos mateixos, tal vegada perquè un més a l'orgue de la música que a les cerveses. Ho dic perquè l'expressió no es pot haver ~~haver~~ on tensa lluc el concert no es pot mossa prou no i, no obstant no era plena. Hi era plena la plaça de bras on donaven l'audició, en retorico, de l'òpera Heliopólat.

Aquesta abstracció m'ha semblat veritablement elástima.

I (però, intrínsecament, hi he trobat molts amics. Entre ells el poeta / odi Pere Cerdà que, amb solista Espriu, es, amb un amic, el més important en llengua catalana; el filòsof Vladimir Jankélévitch, que a més de filòsof és un magnífic rel de singular excel·lència; Martner Blane que, per sempre, evita ~~haver~~ el plebeu aldarull publicitari però escriu coses molt bones; la Rosa de Mardo, que jo veia com en el temps passats: adolescent plena de llum i de pèlida finta, que amb tanta fervorosa devoció té una del Noucent Mardo i l'aldar de Montreú, on la trobarem, després d'haver estat tot el que jo tenia a casa, jo ja a futur amb un dels retrats que m'han fet el primer esment.

Hi he tingut, sense hemerísticament, una altra entonació que, però, m'ha emmagatzemat per l'estada a Ceret.

La meua ha estat així: quan crec a la porta de la plaça parlant p amb uns amics, un d'ells m'ha dit:

- Aneu de parlar Batista Roca, que m'ha mirat amb odi.
- Amb odi? No sé perquè. No hi he fet cap mal sin cap bé. No el coneix i els que m'odien, o m'em coneixien o son gent prou raonable. De Batista Roca sé que es molt catalanista i molt catòlic, però el seu catalanisme i el seu catòlicisme no m'interessen. Sé que aquest individu amb punys de personatge, a l'apari exili sols ha servit per a semblar divergència i menys exco-municació, d'all en preferiria l'odi a la simpatia.

Aquests vells del públic son els més vells que mai havia vist exaltar. Sempre asseguts en una cadira baixa, a l'entrada d'un portal espesit d'or-tan. Immobilitzats, indiferents a la llum del carrer, a la llum de la veu humana. Catalans, fustigats pels anys, quan ja la vida no pot donar-los cap goig fínic - les esperances ni parlar-m' - quin gran bé es faria la mort!

La a la gent, pers. junc o vella, la mort és fa una por tan pè-
culle.

La pleu en tot hi ha molts espavents i alguns morts. Espavents que
fugiren per no fer la guerra - no tenien altre ideal que el de tranquil-
litat i bons aliments, ideal que en si és i quan no és perjudicial per a un
tercer em sembla lògic i acceptable - o per haver-la fet i haver-la
perdut per obra i prau de la feblesa i crueltat dels governants de la Re-
pública i pel desviat estupid dels governats.

Els primers, ja més o menys benestants a Catalunya, diners i a propi-
tats amb poca excepció, i han enviat molts del que ho hanien pre-
gut per a l'Espanya de Franco i Companyia, i. L.

Des segons, la majoria - muricors, aragonesos, andalusos, castells, castel-
lans, asturians, galles - i. L., si fa o no, tan miserablement com vivien
a Espanya.

Una minoria, ~~de la gent~~ generalment gent del camp, i ha enviat però
no sap ser més. hi en vol saber, malgrat la ineqüedat i ben pensada
de riquesa es dinen de minories - el més comú és que s'ho
creuen amb una bona fe absoluta - i no es trenen de la boca el
mot "poble". En el fons són tan burgesos com els altres - burgesos
en el sentit pejoratiu, i. L. - però no tan nets ni venables
com els altres.

Els uns són algerians i marroquins. Excepte els pocs uns, gene-
ralment poc educats - val a dir que n'hi han de tot
són gent pobre, expellida, mal vista dels ~~pobres~~ que tenen el color
de la pell menys fosca. En el fons ni més simpaties ni més anti-
paties que l'altre gent. Més pobre, però. I més treballadora.

Finalment, la gent que es diu com el - gent molts bo-
res - en que tots els pobres, del tot que siguin, són sospitosos.

Ja, que no ho veu així - el que veu és que hi ha bona
i mala gent en totes les classes socials - no deu ser com el.

Per a història (gairabé) natural

El comitè

En un comitè estereotipat que viu d'una manera estereotipada, di-

à la maniere de vivre, les mœurs - ce se traite d'un conseil pour
te mœurs - es se que se singularitza del plural des autres que hi
ha de mœurs.

El negre - de prima consilla deu portar de? - i la negre total del
pel fa que es altres, que son massa com tot, el vivia amb certa
malpènia. Els consells, com es homes, estan terats per l'esperit de cla-
re - l'esperit de remar que amb el projecte de la rialla anatomitza
el bon mestre Francis Rabalais - i no son gens amics de l'origi-
nialitat.

Aquest consell negre es indubtablement una vint pels seus com-
panyes, que tenen la sort de ser i pensar vivre com tot es consells as-
segats i practics: el rego, l'herba i es quatre saltirons de consell per
a que no hi hagi un que dir.

Aquest consell negre, tal vegada per a distingir-lo, per a fer-lo
bé, després de l'impugnació des altres consells i cerca la companyia de
les gallines que, com es sabut, eternament tenen una mala fama, i
donen al galliner.

En el fons es un misantrop, un solitari que mai no està tan bé
com quan està mal. El ~~prova~~ silencis i misteris com la s'hiar i es passa
moltes hores immòbil. De tan en tan, quan les gallines menys o ho
esperen, alça una vella vibració que deixa a l'aire després d'ament
del un cant i ~~cançons~~ tocat de per, talment com si l'altra vella el
rengés.

- Ho faràs cristianades, que ja ets massa gran i has de posar l'en-
tinent.

Aprofitant de ser negre i perquè pateix d'inimic, cada un fa
de vigilar.

~~Mal de paraules negre~~ tan fa alguna nit, però, sent fones de
plaguiar i se'n va a indar per carrers del poble. Els fons en venen, en
lloc d'empaitar - ho fegen esperitat. Car es d'unic consell que es fons
mai no empaitaran: perquè creuen en breues i es hi fa per.

Més d'una vegada ha parlat de fugir qui sap a on i amb primes
misterioses intencions, però com que tota la gent del poble el coneix sempre
hi ha algió que el ~~retorna~~ torna i el retorna a la mar. Per tant,
el sabedor providencial - la pregunta es parlar com un consell: per a

que la Mengua no es vell - el repta i sermoneja:
- on aueu, vada d'olla? que no ho saps que es llapis, han de ser fons
mas? que no ho saps que no hi ha res pitja que aueu-se'n per a-
quest munt de deu en cerca d'aventura? que no ho saps que fer i
debatre, i volen viure tranquils, el millor es no moure's de casa? a
casa ho tens tot segun: el menjar i el xopluc.

El pobre conill viu amergeu - nallat de conill - i, pen-
tent d'haver, remuga:

- Tot segun: adura el foc, les practes i l'ell i oli
/ menja les netes en senyal de protesta

Un conill blanc

~~La pobra~~ ja no cal dir-ho: es passa la vida - la pobra
vida que fins a la casada - fent la Primera Comunió.

Un conill gris

Es una bestiola molt humil i, com tots els humils, una mica
enveja: aquestes de color de porres es tinguin, com pas les senyo-
res i, ara, tanta mena de senyors que de senyor no en tenen res.

Ell voldria ser negre, com l'altre, i no pas perquè senti una
grua predilecció per aquest color. D'enjillemens: per plaer mai no ha
interès del color, que es el seu petit mon, i en aquell mon ho hi
ha un conill negre que s'acosta des mirades de tot es praterja. Fer
i fer, enveja. La pobra senyora es enveja.

En el mon dels conills passa com en el nostre: ningú no està
content del pue té i enveja al pue tenen es altres.

El pobre conill no sap que un dia, amb molts altres conills del
mestre color, serà abrig de pell d'una senyora qualsevol - la d'un ve-
sug, la de molts senyors - per, practes als jocs de mans del pelloter, el farà
passar per "pitjors".

El porro

al pati d'aquesta casa propera hi ha, a més del patiner, el
volcan, un pi jove - valdria més dir un aprenent de pi - un virren de
moltes fulles i pargues vives, un porro de prass, tronc i tacles d'argila ver-

mellis de or. Al xoplus d'aquest pòrt, abans, quan la casa era més pobra
que ara, hi solien haver l'estalla i un rero de taurins emmar.

Ara hi ha un ramis, que no es tan pintoresc com el larró però que
fa més poder i més nobl.

¿hi ha, intesaient, les venetes que fan viure a les biquies del riber i
donen el pòrt d'entrar la neta pintoresca i prou d'altre.

Les venetes (Pen a l'història (gairébi) natural)

El cap-al-tant, aigua ampla ier de cerdanya es d'una blanca
entelada de ~~moltes~~ calitja a l'horitzó, retallat per unes muntanyes blan-
nyues, d'un blau més profund. ¿hi ha, emblemàtica, la distància de pen-
-a la fada, segadora d'estels, hi ha volen així, - de la lluna.

¿hi ha les venetes que volen, incansables i rebents, dibuixant sempre
unves en la blanca prisa. Vol que, gairebé, sembla que no sap on va. Es-
tar per voler, pel goig de, simplement, voler. (Volen negres i alades en el cel
madrug de la tardor.)

Quan ven ha vist i les venetes se'n van a joc amb la lluna hi ha
una intensa ota de fosc regat i el cel es promoua d'estels.

Floris diria que

La posta

Floris tingut sempre el di, que considero molt estimable, d'atenc-
re es éssers rars, excepcionals, estranys, extraordinaris. Així es degut a que fa tan-
de des de una mica estrany - veuen - es llei de les afinitats electives - i no en-
dub gens de un so.

Tot es rars que ha trobat per aquests munt de sen, en es penals d'ee ja no
hi podria viure, enen pobres. Es ven que es rics el ha estat refusat el di un-
revelat de la raça.

A Praga he conegut un pintor rus que, a més de pintar, havia inventat un
nou religió; a Barcelona, "La ~~maria~~ marguessa", una vella doña que es vestia
com un (arxibisbat) amb les deixalles de les que no eren velles ni pobres i es de-
nava del duc dels alunggi; Llop, el "Pierrot" que havia treballat amb Colette a
París i que, quan el vaig conèixer, feia el home-succes; Jacintha, pin-
tista que no havia tocat la pintura i vivia - melancòlic - amb l'arquitecte d'el
Madrid d'arxibisbat Pedro Luis de Salazar i el del, il·luminat ~~del~~ el fons
Vidal, Planes; a París un "docteur" xil·lès, el Baron, que es feia anomenar

per elat d'un carnet d'inspecció per un altre ~~de~~ clouard anemim i vestit
de cowboy, i Maura, molt popular en es hotels de Montserrat i es deia fill de
La Sordana; e Liny era pítia austriaca q' un amirall de Burdeos a pen;
e Barcelona un pobre mungí q' un acompanyava al gran Pampou Genet, que
ja ho es podia valer, i per, demanant caritat, vaig rebre una mit a Tene-
gon; a Montauban, Belinier, amo d'un llibre abundant on vaig contemplar un
per a evitar trestes amb la Gestapo i donada de lleons; a Sant perit de
Loria un home mat Vilata q' un patre era un bon simbole, feia versos i
dona un pítia, a la botica del pítia, d'altre un títia de canya; el Mont Seng,
Raura, un mungí q' un bot feia carit el bot i ensenyava a llegir a la
petit d'una meua de Trestes y un en ell, en es pares en es enis mai no
havien rebut llegir ni escriure, en una edició dels catolans de les Fantes
d'Jop publicada el segle XVII; e Jerson un pèpèr, salvador, que
vingia en patria de pítia vivia - en ell - i que un acompanya sempre den-
tant la meua estada on havia viscut aquell quítia genial que es di-
gué Nellyche, perquè un assegurava molt seriament q' un els pèpèr
paten ont - les pèpèr, gòlles, no - i per avant amb el la meua com-
dia Una meua il solera tendria èit; e Viena, un refugi espangol, Palano,
anarquista, que estava convençut de pítia Viena i semblava al barceloní Gu-
nardi; e Portier, un pobre home. Maimila, que tenia ulls de ca-
vale i era cometic al mercat. Malt d' ~~altres~~ altres es altres indrets. }
~~tot~~ ~~no~~ ~~per~~ ~~altres~~ ~~ells~~ de vida pintoresca i difícil, semblada a l'
orbata del 1.º al mud.

El Jile sur. Tot també he trobat el meu pobre. L'he tro-
bat al (alt) central una tarda de pítia. Era ja vell - entre els
extraforats no abundan els joves i quan per algun ~~somente~~
~~tot~~ a' hi ha algun sempre sembla vell - anem pítia vestit,
però amb una mita, mal afeitat i amb el cabell eses; era veu-
di, àgil, tenia la fac, ennegrada com una panxa i uns ulls ne-
gres i elegres com es d'un pítia, que son es vells que mit joves
ment saben ser pobres.

Ja devia un llibre: el Donat Faustius de Thomas Maura. L'ha-
va un m'ha dit que a ell també li placien es llibres per q' un
tenia diners per a comprar-los. J' en ha dit q' un escribia: bel-
ls, es clar. J, es clar, me'n ha llegit uns, q' un s'apropiava de Paul

Valery.

- Qui es en semblen? - m'ha preguntat.

- Molt bons.

- Sóns en tunc molts més. Es escriu en lletres negatives, que es en mena
quan pas perqu'estic a la "retirada".

J' m'ha explicat que era "jabalon" - diuenen - i m'ha rendut
a l'aire que per als vells havia creat el "dijuntament" d'ells en tot.

Ja hi semblava, referint-me al que m'havia llegit:

- Alguns vens, que son de gran poeta, es "ben de publicat".

- Ja ho he fet, però no en molt publicat més.

- Perquè?

- Perquè hi ha es joves que no poden publicar i es perjudicaria. Quan
en unió sera una ~~altra~~ ^{altra} cosa. Tindran la meua producció
inèdita, que es molt important: les lletres negatives, sabem? I de tunc
la algun estic en aquestes lletres, que la publicat, però menta ja
visqui val molt envidiar-la inèdita. És un sentiment, ja.

J'el poeta - "jabalon" ha demanat una altra versura.

Lavin que la prepararia ja

El gall (Per a l'història (jairebé) natural)

Molt anys enrera - en parlo en un dels meus llibres: Memories d'un
fill de matrona - en una versura de Vicensura de la Rosa hi ha-
ria una societat de pocs anys, ^{apostrofa,} que m'ensava a comprar tabac al re-
nal i esventava les mosques de la cambra per a que "el senyor
lleis" podria escriure tranquil.

A la meua, entre moltes altres besties, hi havia un gall que,
amb algunino, també figura en la novel·la esmentada. Era un gall
de raga petita, un diminutiu de gall, que sentava amb una espu-
rada - una diminutiu de principiu - i, com, repens de dita popular
quan fa referència als homes físicament petits, "estava carregat de puer-
tes". Volia fer el home, es a dir: volia fer el gall, passava per gall-
en amb una vanitat de deu, saltava damunt les patines més
grosses, que se'l ~~trien~~ ^{trien} del clauent amb un cop d'ala,
tallant com si diguessin: "Qui vol espunt espunt?"

La mare, es benyolt, rebint. Ja el nomena Peig perquè s'as-
sembla a un amic, molt piados, d'aquels temps.

Després a l'illa de Sant Jaume, he retolat l'apostol de Vilanova de la Roca,
que s'existia amb el seu març el 1989. He retolat el poble de Vilanova
de la Roca.

L'apostol no sembla la mateixa d'abans. Té més anys, natural-
ment, i es veu doncs enveient. El poble ja no es la mateixa
d'abans però sembla el mateix d'abans.

En uns diners que en Espanya, heus ja a tota vida, adaptats
a una societat més evolucionada que la que està estant per a
significar poble de perbanyos per molts que tracta de disminuir.

Assaigui de la Lluna (Per a Història (paire) Natural

La Lluna d'octubre s'ha penjat d'una branca del roser
que emmarca el gran finestral de la meua cambra.

La vetlla - una a cada entel, com es de reglament - dues
roses vermelles.

Temptat i vivint per l'aventura del viatge, com la majoria
de ciutats i pobles d'Espanya, excepte Girona. (Quan volia anar-
hi hi havia es moltes i, en un bon ~~poble~~ poble, per a
viure, amb es moltes, espargits en terra ben bé poca)

De, però, tot ~~el~~ el contrari del turista oficialment turista
que en arribar d'estiu es ven obligat - tan obligat com si es
tractés del servei militar - a deixar les comoditats de la llar
per les incomoditats del viatge març, del viatge del tren març
plè, de la duana i la pràctica - i es tracta d'un viatge a
l'Estranger - març complicat.

Tan és així que més d'una vegada he pensat que
el més pràctic per a passar bé les vacances es un moure's de
casa quan la gran majoria dels ciutadans - a Barcelona,
a Madrid, etc. on sigui - fugen de la ciutat com si es-
tés empestada i canvia l'aire condicional, l'asmen, de casa

meta i ben posada per la poètica compençia de musques, musquits, fulgurants,
verpes, ~~fos~~, - a ingrados hi ha, de propius, algun estagi - ~~de~~ de puz. la unitat
unidoria i la punta de la pent.

 ~~$\frac{1}{\sqrt{2}} \left(\begin{matrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{matrix} \right) = \frac{1}{\sqrt{2}} \left(\begin{matrix} 1 & 0 \\ 0 & 1 \end{matrix} \right)$~~

Aquesta casa, ja a les aforses del poble, es gran i vella - ho
antiga, veu la manca de noblesa de l'antiga i li s'ha de posar
i les nafres de la bellesa - però si es amos d'arribar tingueren una
suïssa de bon gust, tan bon una suïssa, que no es demanar massa,
podrien fer-ne un lloc agradable i confortable. [Destinament, es la
casa més bella i més bruta que mai havia vist abans per a-
questes parts de Dec. La barana del meu amic Joan Rodriguez - de la
qual parlé en l'altre dels primers canvis - imperada amb aquesta
casa era un palau. [Ara amb, refugiat catalans, a l'estalengua e-
ren pobres, però vivien en millors condicions de higiene i confort que
aquí. Aquí s'havia encipent, treballant com besties de les quatre del
mà i a les onze o les dotze de la nit, i el treball, en el laboratori
amb el dinar, es ha embutit, es ha degradat.

metats, no poden perdre el temps aprofitant el metge: heu de treballar. No poden tindre la por dels moltes rei dels riques - quan el vent entra no no tenen temps: perquè han de treballar, de fer-ho valien i, per a substituir-los, hi deuen el puc primer es ve a mi: un tros de porca, un tros de drap. Que no ~~troua~~ bruta - no es cariven massa vivint - s'acumula pes sobre i es es decideixen a rentar-hi quan ha puc dues pòrta ja es mis logic deixar-hi que no pas ~~rentar~~ rentar-hi ~~per~~ i els, metatats, tenen altre una a fer: treballar. ~~Tant~~ quin colony i pallines que se'ls moren perquè, com que han de treballar, s'obliga don de donar-los aigua i prou. Tenen, en pots de llana en lloc de ~~torres~~ testos, geranis - chavellines que també se'ls moren perquè no els reguen. Qui hi volen fer? El treball es primer que tot!

de pati, mai plau i putea poartă convertit-le în jardi, totuşi nu era
nicară que mai nu te vinse i un răs-cuprerea ei purpura a
deparat de melancolie: Pentru ce de vinse cu un dor alii? - şi nu sem-
pre te tres ore, nu ai una mai ai una micuţă. Al patii mai nu v-ai veni una

papellons pers, en canes, amb un nombre elevat de ratos, i hi venen moltes
impres. hi ha tant que a mi em sembla que s'hi ~~està~~ han domini-
at tota la del poble.

A Vinga, aquesta tarda, hi ha conegut el matemàtic J. L. Llado, l'at-
tenció excel·lent per la intel·ligència i la bondat.

Des d'ha presentat el doctor Francesc Ceballos i, com el doctor, és
un enunciat de les paelles en els temps moderns foren bastides les bases dels
homes i les cases de l'era.

Per a Història (jaire) Natural

En vesperar, quan la tarda s'està morint, el sol es
de color d'aur i les fulles del cirerer, que ja comença, es
retallen en negre damunt la propa del cel.

Talment com en una estampa japonesa.

He pogut ajudar a Javier Martínez, espanyol de boba, que
viu a Tòquio.

Goethe, que si com escripta valia molt com home valia ben
poc, preferia la injustícia al dolor, una molt lògica en
ell, que fou injust amb Beethoven, Schubert, Kleist, Heiden-
reich.

Aquella era una pessima elecció. Si el dolor és in-
finitament perdurable, l'injustícia no ho és mai.

El dolor dels comunards ad en el París de 1872 fou
una mena de càstig i el comparem amb la represió imperial-
ista dels vassallans de Thiers. El cataclisme després de la F. A. E. és
primer ~~un~~ tres mesos de la guerra de França contra el poble espa-
nyol, fou una mena de sacrifici poble major i de comparem amb
l'orde imperial de les matances de Badajoz, d'Orléans, de Madrid,
de Sevilla, de Granada i un orde per enfrontar de l'orde amb el crim
i la injustícia.

A l'illa de Tet, seguint la tradició dels pobles que s'estimen,
hi ha el cost de l'abandonament. A cada poble ~~tenia~~ tenia el
seu, a més d'una església romànica i gòtica i de les runes d'

un castell més i menys medieval des que apel·les mestres apropiat-
un per a escriure contalles dignes del Boscari, il·lustrant-les amb
art d'autèntic gran dibuixant. (Recordo les il·lustracions de la seva co-
l·lecció L'esperança)

El tractat de l'ale, el beneit, el foll - diuen-hi una volgaritat - el
foll no deu tenir més edat de trenta anys, es ben plantat, plè de
simplicitat - val a dir que a mi em son simpàtic tots es que es diferen-
cia del ~~romàntic~~ romàntic com de la gent - vesteix amb corrons i la seva
es una dolça follia que no treu la seva mirada al vent i fixa
d'illuminar. ~~l'any~~

La follia d'aquell sant vari consisteix en veure cada matí una
santa i borrar tots es carers del poble cantant.

En cada carner per on passa hi resta, arrapat a les pestes ver-
des, un bri de canopi.

Capítol història (física) natural

Es carers d'~~folia~~ folia, la de les trenta unes fonts, bon
carer de follia romàntic - estret i tancat, per a per a l'estiu el
de no s'hi estorpi amb massa insolència i per a per a vent pleat
de l'hivern es faci de il·lusió, públic, de trobar-hi un refugi
contra el fred.

Hi ha una filia exemplar.

Antoni José da Silva, fill de pares jueus - João Mendes da Sil-
va i Laurence Coutinho. Nat a Rio de Janeiro el 8 de Maig del
1705. Dedicat es pares a la Impressió, hegemònica ^{d'aquí} ~~de l'època~~
L'1 de setembre de 1712, presb. deu anys després, febrer de 1713, João
Mendes da Silva i la seva muller foren condemnats a les penes
d'el·lencament, empresonament, hàbit penitenciar i confiscació dels bens.

Després, ja lliures - relativament lliures - el pare podrà exercir
d'advocat i matricular es seus dos fills, Beltrame i ~~João~~ Antônio José,
a l'Universitat.

L'1 d'agost de 1726, - es lliures delinqüent pare encara jueu - de ma-
re i tres fills foren empresonats i torturats. Es fills estigueren empres-
onats deu anys. La mare, tres.

Antoni / Ori va a l'Universitat de Coimbra, i, ja Micael, passa a Lisboa i ajuda com advocat, al pare. És una dona una noia, Leonor, havia de casar-se, més d'una perseguida per la Inquisició. Tens una filla. Tens unes altres de tebe. Labirint de creta, Vida do Gran
de S. 7 Quinta de la Mancha e do pinto Lecho Panto, Esperado ou Vi-
da de Lopo, desfiteio ou fupilha - aleman.

El dia 18 d'octubre de 1739, diumenge - es assassinaren uns
amics de hostificar les festes, univ. cremat en presència dels jueus, la
crua i el rei / oca V, que també era a l'assassinament.

a Don Informations, diari dirigit per ^{Indisputable} Vida de la terra i de
que era subdirecta un altre indisputable. Alfred Marquerie, l'ha
pleta, ~~ha~~ en data del 13 de març de 1942, la nota que tras-
mis - que en el moment de la data - a tot seguit tot honneur -
en acompanyada d'una foto:

" Alfred Marquerie condecorat en la Cruz del águila alemana

En la reunió de Pressa de la Embaixada de Alemanya tenen lloc ayer ten-
de una reunió i inicial reunió, en la que el agregado de prensa, Don Lagan,
hija entrega a nuestro subdirector, Alfred Marquerie, de las insignias de la Cruz del águila
de Alemania con que ha sido distinguido por la nación alemana.

El señor Lagan pronunció palabras de gratitud para la Prensa española, y muy
especial para el palanquero, y Marquerie respondió en otros términos que son
un periodista español de las buenas causas de España.

Asistieron a la ceremonia periodistas de las dos naciones, y todos los concurren-
tes felicitaron cordialmente a nuestro ilustre compatriota por el merecido galardón
que acaba de otorgársele.

Ara, en 1972, es de suposar que el Marquerie ja no està en tan
belleza.

Qui en deu haver fet de la creu tan bona i guanyada?
Venda de el Rastre o claver-se-la al cel?

Es meus estudiants - dic meus com ho dic els soldats que fan
ren amb mi la guerra al front d'aragó: perquè ja també era d'ells -
m'han donat un bàquet, en penes per la imitació de la mitja
alumna per tina: Patricia David.

Una dels meus col·legues, professor d'italià, m'ha dit, l'altre dia:
- És la primera vegada que es estudiants ~~per~~ d'una universitat de
França donen un bàquet a un professor.
- alguna vegada havia de començar
- ¿perquè l'han bàquetat?
- ho ho és, però tal vegada perquè saben que, a més de professor, he a-
mics d'ells.

~~Montseny~~ Montseny ha tingut una trombada cerebral. Petita, però
tombada trombada. He presat dues, dies d'una gran angina que, com sempre,
he rebut a molta - amb un enorme esforç, ja no cal dir-ho - aguts de la pena.
~~El professor~~ És l'efecte dels companys professors i dels estudiants m'han
ajudats molt a suportar el triaig.

Montseny - que després ha pogut anar a passar uns dies a Ma-
drid i a Barcelona - va reventar-ho d'antament. Ja estaria totalment refeta
ni d'activitat del meu perma Encic, i cada dia més embarrat per la seva
dona i el seu fill, que són dos imberis, hagués estat un ric més com
cal.

Qui hi faràu!

Una nova nit, una nit més: El començament de Viena, que ha editat
la "belleta" de Barcelona, editorial a la qual estic molt agraït en
for ella que m'ha donat entrada a Barcelona després de tants anys
del silenci imposat per l'exili.

(Per a Historia (gènere) Natural)

Els angels, com es sabem de tot hom, interen cada un a ^{passar} ~~passar~~ el
camí del cel. El que no sap tot hom és que n'hi ha un de coic
ja, que està descobert de moltes coses meravellós i misterioses,
ni que ho té. És el bon i el perquè de la coicera.

És tracta d'un angel més aviat distret, d'un angel que "veu"
els meus i que una nit, pensant en qui sap quins misteris de la vi-

de anglicana, europea amb un ester i es tenia una sala

A Montserrat era a l'antec (veig amb el Sonnet). El meu germà, Enric, la seva muller, Maria, i el seu fill se'n anaven a Barcelona on una petita de Maria s'estava morint. Jo, per a no perdre una sol al pis, me'n anava a l'hotel de Joan Sastre, gran amic meu. Per mi, refugi de tercera, l'hotel, molt confortable, era massa car. Però, situat a la muntanya i frequentat per gent discreta i incerta, l'estada hi valia un sacrifici. Aquí hi podria treballar millor que al pis del meu germà, on aquell any hi he estat molt malament. I he deixat el pis inhospitalari per l'hotel on va un ~~amable~~ amable i amista més ferma i de simplicitat.

Hi tenia ~~de~~ la bona companyia dels llibres i de Joan, l'amic de l'hotel, bon amic dels llibres, constantment com jo i que estava pactant amb mi fins a donar ben altre de la matutina. Després em retirava a la meua cambra - on ja funcionava la telegrafia - on ja hi havia un a les muntanyes - i em posava a escriure articles, refer ~~de~~ refer la desastrosa copia del segon volum de les meves Memories per a les quals, després de l'acord amb el diari, el pis dels editors que he tingut, l'amic Quim i Antoni i interès.

En llavors tant, un sempre, desdijunava sobriament, un sempre, i diria a l'ample terrassa a prendre el sol - per fer de tan bon preu com si a l'hivern - i a prendre l'aperitiu que ja feia sempre era un Perpet del destil·lat a taronja, que hi m'és prou que el destil·lat a França. ~~El~~ ~~perpet~~ ~~de~~ ~~tar~~ ~~on~~ ~~com~~ ~~sa~~ ~~va~~ ~~en~~ ~~que~~ ~~el~~ ~~destil·lat~~ i les expectes des tistes em fan més feliç per joig, per a veure a veure en els amics: Ricard, Jost, J. P., J. S., de Barcelona, el Sonnet, de tant feliç. El meu amic, alau de que i acompanyat de Marcel, la filla de Joan - una noia ~~bonica~~ bonica com un i bona i intel·ligent com papay, anava a unes cases - a preu d'aperitiu - a una taverna de la plaça de les Arades.

El meu int anava al cinema amb Marcel i a la Rotonda amb Joan.

Una bona vida: bona taula, bona companyia, bona conversa.

~~Tota la vida, des de la infància, he estat interessat en la natura i en la vida dels animals.~~
~~Per això, des de la infància, he estat interessat en la natura i en la vida dels animals.~~

~~Per això, des de la infància, he estat interessat en la natura i en la vida dels animals.~~
~~Per això, des de la infància, he estat interessat en la natura i en la vida dels animals.~~

Un matí, però - teníem preson per a una sessió de cinema, -
vaig anar a comprar una perxa i vaig anar a la casa de l'escala. Fou
una veïga molt espectacular i per heu-hi pogut veure perillera però
no ho faré: de el front viciat i el costat ple de sang; les ulleres trencades i
trencades de la pipa, una "Smeville", que m'havia regalat el professor
Bernard Cohen, de Cambridge.

A la clínica em feren una puntada de sutura. El doctor fou llavors per el
interior, ~~en preson~~ ple de sang, en preson desfigurant per a uns quants dies.
Per els infans pensant en el retorn de la meua memòria, en l'impressió terri-
ble que li faria el meu aspecte: en peu, afeblida per la passada tempestosa,
l'impressió podria ésser li fatal.

Tal com temia, en arribar i veure'm en aquell estat, estigui en
preson de laure. Jo, que estava pensant d'esperitisme amb magdala, vaig
dir clar - me i l'altra cosa més. Magdala, que també veia - i des
com la polsissima havia plantat el diu de la raiguda! - criatura -
- ho es veu, ho es veu, Montserrat!

Jo li contava, rient, el que m'ho feia veure. L'important era tranquil-
litzar Montserrat.

J'entre les ho aconseguíem, j'per a cel-lesse l'assirada de Mont-
serrat i per la raiguda no havia estat res, dient en la meua ~~veia~~
una assumpte de veia de les que, pot ser, no es pot veure tot hom.

Tota la meua vida era estretament lligada a la meua vida. En tot el
que he escrit hi he jo.

El veia (història (gènera) Natural)

En el cel d'aquesta tarda d'octubre, veia d'espertes
intimes prives, el veia hi he obert una petita finestra blanca.

per a que es següent pugem veure l'escritor, la seva vida, la
individualitat i l'embutiment dels homes.

Relata una carta de Salvador Masot, plena d'efecte i
admiració. Perquè? Perquè ha llegit El somni de Viena.
Sempre he tingut més ^{amici} centre els després q' un centre es crític,
sobretot els que alternen la crítica amb la literatura.

Quan l'escriptor té aquesta mena d'amis es pot donar per
plenament satisfet.

2. Bladi d'escriptors m'encanta el seu llibre El senyor Monopos.
Bladi d'escriptors, ja quan vaig llegir les seves primeres obres, m'inter-
tensava i perquè mai no em volien i en tot el que escrivia hi
havia una autèntica personalitat d'escriptor.

Seguint d'una d'elles, que és el primer que d'ell llegim
a, em sembla un gran llibre.

Bladi d'escriptors ha sabut veure el que la companyia, es-
presa i treball, no sabí veure en "Monopos": hi ha sabut
veure el senyor Monopos.

1. Història (gairebé) natural

Hi ha un moment, el més dolç de la vida, en que les ful-
les de les arbres i es tremols, abans que es primeres fulles fredes en
les creïm, encenen d'un verd-propi tan tendre que sembla tal-
ment com si arribés una altra primavera.

L'home el veu, ple de pietat, veu un a ja per a un fer-les
cambiar al fang i perquè fer-hi la il·lusió de que encara en
viu.

Setena pregunta: Per a qui escriu?

{ Cassa respon: Per a tu, lector.

{ L'altre, es que, a més, no escriu per a si mateix, per a
parlar-se i sentir la vida en la vida dels seus personatges?

3. Entona la música es acompanyada manipulera.

Per a l'article de Vandell

Joan es alt, discretament alt. Té la fac molt bona, pareixen estel·lats; es ulls, de mirada recta i lleial, blaus: d'un blau que sembla gris; es cabells, d'un ros fosc de color roba, comencen a grisar, com que d'entristir com la tristesa i mi, que ara es téve pareixen blancs i com ha entristit a tots es per saberem viera la joventut amb un air de festa major. Joan es un apassionat que, en lloc de ~~una~~ ~~menys~~ capacitat de menyspreu - i es tal ment per a poder suportar l'estupidesa, la passivitat, l'energia, la ronya moral de la gent - té una gran capacitat d'indignació, virtut de les ànimes nobles. A mi d'indignar-se cap, però, viera per mi i el riure es tancat una gran virtut. El culpable, es que pertanyen, per manca de personalitat, ~~no~~ al nom dels plurals, mai no havien viera per un tal i un tal. *vi: guardiats*

El Joan, un a mi, mai no hi va d'una hora per anar a dormir, fiquen a l'interior per tot bon dorm - menys el vigiliant de nit, per llegir de novel·les polítiques - en puerils els i fons al rati. Es a dir, ben de ts, no: sent dues coses i una simplicitat de copiar.

J. de la, fumant i parlant - de llibres, de teatre i, de tan en tan d'una breu intervenció política; - ens hi toquen les tres o les quatre de la matineda.

Joan a home de ferros i admiracions i fermosament admiro el gran home i gran poeta que fou Antonio Machado. (Ara any, per Febrer en a deu-li flos a l'atenció).

De Gabriel (elays):

Viver es veure que les coses
en ven univiers, i veure
que el go que les ve es el veure
de ayer.

De la, sent una gran lúmina d'un "la reconstitució d'un escripte es la reconstitució d'un veu".

Per veure en Dickson, en Balfo, en el (creador del Quint, en Gabriel) Salzwathy: en Pinner, en Meier, en Wassermann, en Galtier

(Aida dir de l'any, tan si es mor com si es vell,
te una gota de llum de la nit del nadal,
el riure d'un infant, el canten d'un ocell
i el poder fer la vida sempre sient el front ben alt.
(En la vida de fe l'home i en fe el camí.
(Caminant de la vida que un dia no té pasat.
Tot es present i prop i clau de matí
i el matí té un bell nom. El més bell: amistat

Vida vella, sempre mor a cada torn del camí.
Vida vella i jo ve el m - caminant amb el cap alt,
com si el front se't fes clau d'estel d'argent del matí,
que fou d'estel del nadal

Quin es any, ens han pintat de blanc es cabells i ens fet present de l'ar-
tífic, d'artífic d'home, l'hepatitis o qualsevol altra poy venia per l'el-
fil, quina tendresa ~~depressió~~ - i puc dir sempre - desvetlla es novetats el
jo ve / no fossin un dia!

Retindreu unes notes escrites al Front d'Europa: L'icero, el vassí, Blau, co-
landa, Muriya. Berlita, Fuedelndes. Agura, el vassí, Terner...

L'home es sempre condicional pel seu peu d'evolució. Instruït, l'escrivi-
ta.

^{Benicosa}
(estime ~~Benicosa~~, a tipu Santa Caterina de Jieru

La J. F. Rebel aguest matí, amb es qual este totalment d'acord.
Le general de Gault a perfectament raion de pensar qu'il in-
carne la França. It a tot de creure que celo mit ghattem pour lui

Per a la comedia del poble i l'enamorat:

- La veritat! Sempre la veritat.
- Sempre, no. Quan no fa bonic val més des- la al recambis
des mal endreçes. Quan la veritat no fa bonic val més vestit
de robe sueta amb el nupels de la mentida

(contes), que es una peripetia al meu somni.

Aquesta impugna de tot es instanti que, des de l'exterior, conduint a l'interior del país per a deixar-hi tot, metemorfosant-hi, és el solc final, i on veur la paraula veritable: la política, mare del somni.

La Eled media és el burg; el Renaixement, la ciutat.

En la crítica d'una comèdia de Miguel Michens, ~~basculant~~ feix introducte que el rei, un tant altre, fa de revolucionari, cal remarcar aquestes moltes paraules:

"Un imperi extrateatral. Se moue es moue. Saigede como dictorio entre los exiliados que a través del tiempo siguen fieles a su condición de liberales, republicanos o socialistas, viene a mis ojos la palabra "Antiespania". ¿Antiespania un conjunto de hombres y un es tiempo, es América y desde el nivel del bien al del Premio Nobel han dado prestigio a un país y viven trasparados por la mortalgia de él? Piénsese cada cual lo que y quiera. Para mí, España, sin ellos, no está completa."

Blaes Píner, director de "Fuerza Nueva", un paperot de latrina, una fe de femer, és un present que el general Franco ha fet a l'Espanya de la victòria; d'una victòria inísta que seria l'ajut de Hitler, murmurant: la febre indigna de la les intervenció no hauria obtingut

Blaes Píner és un portador, un paravent, un transmissor dels mentals de gos rabós. Tolerant aquesta publicació, el règim de Franco no pot mantenir el paper per inútil per.

La Falange, que Franco, després de servir-se'n, llença al reuandó dels seus enemics, ja no compta. (Compta, però, l'opus Dei. L'opus Dei hauria d'abolir a Franco que es després d'un celebrador tan compromès amb l'ideològic Blaes Píner.

Les besties, quan es arriba l'hora de morir, adopten una actitud més púdica i cometa que es homes: fugen, s'omporten i moren sense tanta cerimònia com molts.

Un altre és degut a que desconcerta es prejudicis i convencionalismes que a moltes es adopten.

~~Avui~~ Avui, (12 de novembre del 72, ha fet una vent de vent, d'un vent del nord, rebent i plorat, que fairei no m'ha deixat treballar. Així com la pluja en plou ~~plou~~ i m'es com un vent, el vent ~~no m'e~~ xespera, en pare fructuós.

La casa on visc, que jo nomeno "casa d'espera" - (el d'espera de gent i, per esperit de deute. per voler - nos aferrar a una política raquítica, per manca de ideari jo no tincien des d'esperar res? - es deixa dalt d'una petita casa i l'envolta un gran jardí. Aquesta nit, amb el vent que xirlava capficat arrencant les pinyes febles que restaven als arbres i an tirant les branques, la casa semblava de carto.

La ventada ha durat tres dies i tres nits.

Montseny m'infest-se molt lentament de la passada tempesta. Per la la veu neguitosa per la seva salut, ~~no puc~~ - es veuen, el fetge, la pressió arterial ^(altíssima) - ara que mai en d'havia a unes pells. És un instant, m'infest-se de deu voler un altre, enorme, magnífic, servei espere d'una voluntat que no vol deixar-se ataturar.

Les meves sempre ben orientes per a que hi pugem fer unes esperances

La granada s'ajup:

que la importància es volen
no importa a dir el meu

Fer de la nostra vida per un miracle que no m'heu en miracle.

Llegit un llibre molt bo de Gladi Serravalle: El senyor Murcós

Avui, quasi hinc en tants els gatifardes que del castron m'han fet ofici, de faltar de l'ans ha regat la camp que donava temps i satisfacció a l'home.

En un detall de premsa que rebia de Barcelona llegixo la meua destitució a un cartell dels d'ara: l'anti-visa. En aquesta mita, abundant d'entusiasme, el crític anònim hi diu: "(l'ha) cantat premsa... i cuando canta de davant la brazos, apita las maus y ondula el cuerpo...] muchas veces, con ton premsa... i la premsa de la - que segons d'impre per mita "hinc aires i volutis", que no hi que vol dir ni ho deu saber el crític - parta de

una realidad, la transforma, la sublima, la libera."

J. la poesia ~~de~~ de Sisa, que si no es un poeta diable es un bandolero
no que es p. ditz quatre barbaus que n' esbotten, diu tres tan sublims
son aquestes:

"Un vas d'aigua tèbia, medecines i cançons,
una clau del pany d'un club privat, amb tres sillons,
quatre-cents marins, tots borrats pel carrer
i un quil de cebes amb bossetes de paper."

Sisa ha presentado su primer «single» en la Bodega Bohemia. Santi Sisa ha sido presentado por «¡OH! Gran Gilbert» en un ambiente entre «pop» y modernista —nada snob— con un público diferente al de siempre, con ímpetus desmitificadores y rechazo del intérprete-vedette. Así fue su presentación. Santi Sisa —«celles vermelles; pestanyes castanyes; nines vellanes; ulls com ametlles»— tiene aires psicodélicos y cuando canta levanta los brazos, agita las manos y ondula el cuerpo. No es un cantante-pop, ni un cantante-protesta ni nada de eso. Simplemente, canta. Y canta poesía. Poesía que obliga a la participación del oyente, a la participación ideológica porque las canciones de Sisa precisan penetración entre público e intérprete.

La poesía de Sisa parte de una realidad y la transforma, la sublima, la libera. No escribo esto porque sí. Basta con escuchar sus «Orgías» —de la que el «single» recoge la número uno— para darse cuenta. Por ello puede parecer una poesía irreal, inhibicionista. Pero nada más lejos. Sisa rechaza los falsos «tabúes» incluso aquellos que bajo cualquier bandera intentan sacar provecho propio de las situaciones. Pero lo hace utilizando un estilo libre de prejuicios éticos y estéticos. De ahí que pueda cantar:

«Un vas d'aigua tèbia, medecines
[i canons
una clau del pany d'un club pri-
[vat, amb tres sillons
quatre-cents marins, tots borrat-
[jos pel carrer
i un quil de cebes amb bossetes
[de paper."»

Se hacía necesario Sisa. Y se hacía necesario por lo que canta y por lo que representa. Si no, al tiempo.

Le homme-mère, le homme de rebais es el totalmente inais, el prion
d'eternitate, el convertise en tipo aumaior, de personalidad; el hombre con
virtude es reparacion de hombre contra de la real, como mi hay madre, los ra-
badosos pueden meter todo lo que des de la pavor.

Ce qui il y a de plus important c'est pas la mort: c'est la maladie

meure es la castange d'aigues que se fa als estangs. Plante a puiti-
se, per tan, de fls tan blanca com negra es la castange

Hien de deure a c'ecili, per puidia dignitat, tota la retorica literatessa
i melodramatica. Hien de referon, per puidia dignitat, el paper de marter, el
paper d'heroi, trunats i anacronismes, l'opos de romanticisme.

Fat i fet i c'ecili es tan us es peren el verten.

Historia (psicologica) natural

Aquella nit al ~~lloc~~ lloc el silenci era tan propi que los
fells dels arbres, plenes de po, no podien bellugar-se.

D'un temps ençà, hi ha moltes vides que vives d'una manera estanca-
da fins que vives talment com si es hi fessin pesipolls al sexe.

Raul, no ho oblidem, deia que "la literatura ha de ser d'acon-
tament no difidit".

Pensin. doncs, en la literatura.

La via deure es de carterera per a per no es perdin pas cap de del
se es angel per merces de nit.

Jean Cocteau, escriptor que havia conegut tan bé i sentia moralment tan
digne ~~mentre~~ ~~de~~ ~~perdre~~ ~~la~~ ~~fiat~~ en un abandonat etat al servei de
la mitja infesta i mediocre burguesia. En un altre per alata de publicar,
les cinemes de l'Occident, imfessa d'ac revolucionari: "f'acum avoir
regret de la guerra, son regret très soud et très instigipue de la gran-
deur et de sa unide".

Pm!

MAIS qu'est-ce qu'il lui prend, à cet Américain, de venir rouvrir nos placards à cadavres ? D'arracher si brutalement les bandes-lettres de nos momies nationales sous prétexte qu'il enseigne l'histoire de l'Europe contemporaine à Colombia University ?

Robert O. Paxton va se mettre beaucoup de monde à dos. Et d'abord les avocats des accusés de la Haute Cour qui, à force de répéter leur plaidoirie de 1945, ont fini par y croire, et presque par gagner devant le public des revues de vulgarisation historique le procès perdu devant des jurés engagés avec passion dans l'histoire.

Non, Pétain, le Pétain de l'Etat français, n'a servi à rien. Les sanglots sur le chemin de Sigmaringen (« Si je ne pouvais plus être votre épée, j'ai voulu rester votre bouclier... J'ai écarté de vous des périls certains. ») n'étaient que des sanglots. Il n'y a pas eu de bouclier.

De 1940 à 1944, on mangeait mieux dans le protectorat de Bohême-Moravie qu'en France, qui a été « la source d'approvisionnement la plus importante du Reich » et « lui a fourni en chiffres absolus et relatifs plus de denrées alimentaires que la Pologne elle-même ». Entre ces deux dates, 58 % du revenu national annuel sont passés régulièrement à l'entretien des troupes d'occupation. Le franc s'est déprécié plus vite que toute autre devise de l'Europe occidentale, la lire exceptée. La France a été, avec la Belgique, la seule nation occidentale amputée *de facto* d'une partie de son territoire, et quelle partie : l'Alsace et la Lorraine soumise à un gauleiter, le reste du Nord-Est déclaré zone interdite, le Nord et le Pas-de-Calais placés sous la coupe des autorités allemandes de Bruxelles !

L'existence même du pays a-t-elle été sauvegardée ? Elle n'était pas en jeu, affirme R.O. Paxton. Si l'Allemagne avait gagné la guerre, la France aurait été amputée, mais aurait continué d'exister, tenue dédaigneusement à l'écart de la zone européenne de libre-échange dominée par Berlin. Ni en ce qui concerne les prélèvements de main-d'œuvre ni en ce qui concerne la chasse aux Juifs les gouvernements successifs du régime de Vichy ne peuvent se prévaloir d'avoir obtenu autre chose que ce que voulait l'occupant.

Le bilan dressé par R.O. Paxton dans cet ouvrage nourri de références est d'une impitoyable sévérité, beaucoup plus sévère que celui dressé par Robert Aron dans sa déjà ancienne *Histoire de Vichy*, écrite avant l'accès aux sources allemandes. Les jugements de Paxton se rapprochent par contre beaucoup de la récente petite étude d'Henri Michel sur la politique de Vichy (1), et surtout en ce qui concerne les origines de la collaboration, qui ne fut pas, écrit-il, « une exigence allemande à laquelle certains Français ont répondu, par sympathie ou par ruse », mais « une proposition de la France, que Hitler repoussa en dernière analyse ». Ainsi, plus on avance dans la connaissance minutieuse des sources, non seulement allemandes, mais aussi américaines, plus se restreint la marge laissée aux réhabilitations.

PAUL GILLET.

(Lire la suite page 22, 5e col.)

(1) *L'Histoire de Vichy*, de Robert Aron, a été publiée chez Fayard en 1954 ; l'ouvrage d'Henri Michel, *Pétain, Laval, Darlan, trois politiques ?*, chez Flammarion en 1972.

Je reçois une lettre avec le programme de "Le Vanguard".

Supra que deu ser de l'amig Ventallí. J supra ~~en~~ erradament: a de l'entia-
ps hachet, indicant del diari, que deu deuenir un article.

kanal sap prin ace i corul ace. I, no obstante, am demnat un articol
pentru "La Vanguardia" prin care se d'importa din nou de l'importa Luis de
Sotomayor: es el mui ou cu labar hignu anel asturias, para escripta i para
el mui men.

Recepte de col labrador : la comestible croquant la table figure de Beethoven.

Les deux ne se font pas la même opinion des valeurs : les faibles ont intérêt de l'homme, qui est le plus véritablement simple.

- 7ème hore est
- 8ème hore de fer ~~infecte~~ inextinguiblement et puit est

1° home manifest de vida interes es com seu relatorio expectat. L'partit
d'home, si ve a l'home per el seu devoci es tan inf es de tot hom.

Les deux chiens me regardent avec "bonne" et un animal difficile

avoir et parler mieux. avoir et l'animal qui, ~~après la~~ ^{après la} ~~ambulance~~ ^{ambulance} par l'élec-
tricité domestique, repère la définitivité.

- j'en suis agnelli (Parqui el ven velt)
- ~~je~~ Si i se agnelli, j'en agnelle. Tunc mis bonis cristen qui tu (Parqui cossu
da ven son / non era jove)

En questa nit passada al lloc de la muntanya: per por de repedir-se, el dia
fent un estany a prop de lloc.

Quan la boira s'espelagarà, esmucada pel vent, el cim de la muntanya,
 hom es el ^{vingi} ~~primer~~ acte del melòdramen romàntic, haurà envellit es una veu
 sola mit i serà tot blanc de neu.

Elle est en un tel état qu'un périodiste parlant de lui se peut étonner que lui ne le sache: "La Vanguardia, qui, desde el punto de vista de la difusión quantitativa es la más alta expresión, el "telón" profesional.

Temps - mais des 13 - qui heft - perdus après techno professionnel
gratins et vit thermal aguer, celui qui il soven heftiste he p -
ies a "la Vanguardia"

Reverend es estudis que cotardes Mori dectia a San Joan - i al de Fernan-
deg de la Repueta - a l'edra de San Joan, de Theophilus Brega, el drama
de noble San Joan und Faustus

~~Reverend~~ L'aire, venient lo munt i saiant-li el titol, en llibre per
a infants escrit a Lavan el 1939.

Aquest llibre, tan esper des que he escrit fins ara, misja en l'as-
perave de mi.

Vel a dir que mi jo en m'esperave el plan de comandant en tones
d'araja en el de tinent de les F.F.I. en tones de l'araja en l'as-
tuda al Comitè de Resistencia de Foix.

La vida es plena de sorpresa i el munt per problem per el descep-
tan - los amb un bon somriure.

Aquest munt de maig - un maig encara pedotie - les campanes de
Pitius han pres el primer bany de m.

^{del 31,}
Aquesta Republica (tan generosa i aplopadra amb el messip, es
miravillelles, es agner, perina hostima fa ara, en pla 13, que es
messip, es miravillelles, es agner i tulli quanti serveix en, i el res,
es clar, pel servei: al regime de France.

"¡ja ja ja!" que no no digas que soms lilceps! Mientres el munt en
vidu de los recursos de la humanidad se destina a perfeccionar armes
para matar homes, en tanta que la unitat de los seres humans passa
hambre, podrem deus sin tema a equivocarnos: aqui hay elps que no
marcha"

(ni M. Bellid: Future." 1 acta"

Per a Historia (pairel) Natural:

La d'hivern es una lluna més palida que la d'estiu.

Es clar: perquè té ped, un ped que la plaja i pt s'altre plaja de ven-
clan.

El pill comença a water a mitja tarda. Età a majant d'a com-
parcament que, del capvespre a la matinalda, farà el colò del es-
tiup.

Llegit la bella, la magnífica adaptació teatral per al públic català d'aquesta obra, que no coneix personalment, ha fet de la gran novel·la de Galdós Unicament. (Que ja té un dedicatòria per l'autor)

Ensenya, entencament, és admirar i seguir i ensenya, ensenya, no és més. És de dubte que, malgrat el difusió en català i en castellà i així que d'un gran temps es va i massa lluny, massa deslligat del públic i per la realitat de. El teatre català, del 39 fins ara, és molt superior al català de la mateixa època. Joan Oliver, que fou un bon escriptor ~~en anys~~ del 23 al 30, avui és un petit que fa el capítol, un crític pedant opina que La ploma del doctor de Maria Rodoreda és una novel·la "immortal". En fronta gloria, però no de Joan Vicens, que val moltíssim més, ningú no ha pogut dir-ho.

El teatre català, en tots aquests anys, no ha estat cap autor de la categoria de Benet d'Allep. Hi ha de la categoria d'altres teatre, propiament d'un solista, Ricard Juncà i "aquí" al·ludeu aquests autors catalans que amb una obra sense de més llau concessió al públic ha obtingut un gran èxit de públic.

Susana March és un escriptor amb una certa sensibilitat portant una idea sobre la innocència de Vicens, del qual ha presenciat la massa fèrrea.

Se'n excusa es quatre capítols de la capçalera, però així no s'ha comptat. El llibre, però, és veritat. Com que no passa, malgrat d'una voluntat publicitat, amb els des capítols.

L'opinió de Susana March coincideix amb la de Benet d'Allep.

L'ex-republicana, ~~havia~~ segons d'indiscutible manera s'ha estat un moment superior de "La Vanguardia". És una fecció que sempre ha tingut un air de vergonya acceptació.

En aquestes condicions no puc ni veure cap autor ni de la Vanguardia.

En llibre és un llibre Les vies de Catalunya entès a una nova manera. (Que per és un llibre que no en desmereix gens).

Cercar la gran novel·la d'Arthur Zweig per Street una idea d'ergonomia Grisch.

Com una nova, cercar la traducció francesa editada per Albert Michel.

Les dictadures naixen totes de l'estructura social i econòmica d'un país.

Él puen oblida la República del 14 d'abril. Ben car hem no pot d'oblir

Arabat un nou llibre. Les lres de Catalunya contades a un infant honest. És un llibre de contes per a infants - però que en resulta d'infinitesim per inclús en un escrit amb l'ambició de ser igualment per un llegir per gent. He escrit més per a salvar l'obstacle de la carinhosament. Tens que ten no ho he aconseguit en part.

Peró entén intent d'haver escrit aquest llibre

(Per a l'història (gairebé) natural) La caducitat és l'únic d'ell cantant que té cara de mal geni.

Él puen ha vist - de la massa prop - l'èliga i he volgut imitar-la i per a per la ~~composició~~ respectar, que vol dir per se temer, i d'aquesta manera ~~composició~~ dispen- sar la seva feliçia.

Abans havia proposat a l'èliga:

- jo t'ensenyaria de contes de tu m'ensenyas de tenir sempre cara de mal geni.

L'èliga, més coruda i esmerça per un mal, no accepta el tracte. I després, amb veu de mitjana retrier, expressa les pures i isoles:

- ¿qui n'ha de fer del cont i amb el mit en tu prou?

Variants de Primavera (1973)

A For ja trobem la neu. La neu, que a l'interior es sempre bruta i desagradable, aban- to n'ens car mitjà al carrer, de muntanya, perquè hi ha la penja i el bosc i on es pedes un bon de H. L. M., la neu "ja més bona", més pintoresca i converteix el paisatge en un nom de terra postal.

Tots aquests pobles que anem passant - Saint Jean de Verges, Saint Paul - Saint Antoine, Teras- son, av- les - Thermin - en recorden els anys de les bones esperances que fan de tan bon con- ver que ja no esperem res.

A l'Hospitalet deixem el tren i pujem al car. La neu ja no ens deixarà fins a les Gralles. A Andorra la Vella com al autòbús dels normal (hiper) ens deixa a l'estació. Son les outja del matí. Des de les riu de la tarda d'abril, y un vintèim.

La bona part de (au) nagel, que es veritablement bon, amb ha aprofitat amb es adegins de sempre. És un fred típic, sec, tabaco. Les muntanyes que encadenen el país, des d'el- la esclatant al fons, bon blanquet de neu.

Com que ens esperaven i sabem que en plan, Raylinda ha encés un gran foc a la neu del muntanyador.

A la nit, després de sopar, quan la gent de la casa i Montserrat ja son a dormir, jo de bon treballar hi va de neu. M'han deixat la repetició en les cendes d'adormir per a plus de capé no es reposti i dament la taula, amb les puentilles i es llibres, una ampolla de vinatge. De l'exterior no m'arriba de més ben veure. A l'interior, de tan en tan, l'espèrtar d'un tone que es va creuant i meravellós nitent sempre.

Aquests dies revisari el segon volum de les Memories.

Com de tona, Montjoia

Las primeras madures de l'any, que en l'exterior d'Andorra comença fresques

Per a Comedia en tres actes, que en català, traduïda pràcticament per Terracant, que al·lud amb mi, la signa amb el meu germà Enric i l'estimenen al Romeu!

1

Ell - Elle - La mare, autoritaria - El pare, abundantment desmemorat - El marit, vulgar i bona persona - El servei, d'afiliacions detectivesques - Un germen, y un d'encarnació d'ell - En l'original ell es diu Dick Mayo; ella Maria Patterson.

Després de l'escena en què, olidant el seu paper, d'homenatge, li fa l'aura i ella va a abandonar-lo.

- Perdó m'heu: olidava y me esteu representant una comedia. Ho conyegara y me va un bon comediant.

Ell, amb despit, desentès, trist. ¿Quin home més divertit!

Ell, melancòlicament, llens melancòlica irònica: Molt divertit, molt.

Rèplique que el ximple de Terracant i el no menys ximple del meu germà varen suprimir:

Li més perigüosa mirar altres y me acompanyar. Se parava de vent, ...
¿Comprender la vida? ¡ Ah, no!; ho, no! ¿Comprender la vida es abocar-se a una detecció y respirar moltes altres. Ho pucia entès comprendre la vida, senten: es major vivència i la torna la preocupació de la vida, les naries ... Li una mica per la seua capacitat a les vint i dues anys per a una edat en que generalment y me s'hi existeix para nostra una major poble. I es gran també a les vint i dues perquè sabem que no hay un altre poble y un apengeu un nostre ... ¿Li per la figura entès y me sentim munda representa a uns vint i dos el ideal? Ho, ho amb argo, no la capacitat de la poble.

- Goethe, el semi-deu, el catòlic de Weimar, deia aquesta cosa curiosa: "Un dia de la vida és un dia sense deu animal!"

La Comedia en tres actes

En el tel·lón, lluent-hi el banner:

- ¡ Ah, es entès? ¿Comprentes entès, senten

Per a la comedia La divertit:

- La divertit? Temo que no sabem que fer-ho, però aquí la senten. Ve

mais donner la a ceux que ne pas per faire.

- ou est? ou est?

- La liberté! ho ho si. ho ho sepi sepi. ho ho sepi, y en a un ma-
is pas en, ho d'heur vit ender. Voalties, y en a un ma-
d'heur, temps de bonheur. Per un ma-
un: en republique i en monarchie, i per un ma-
condemner y en a un long vent de liberté

Voici le vrai vent d'air en politique: Faites la guerre ou
la paix, mais surtout faites de l'argent

Et entez vous-mêmes la même chose Serenitas.

Les branches nues de l'arbre estendu glaciées en l'air
(Histoire (gauche) Naturel)

Seia L'annuaire que "l'exile partout est seul"

Un univ. blanc i blanc, reflétant-s'hi, pour farbalas
de Mac blanc.

(Hist. (gauche) Nat.)

- Els bruits, els sanglots i els sospirs del mar en plena nit i en de-
dia car de dia es veu la veïada de l'home, que ha de venir tan-
tes veges - una una, un cop, un altre, etc - sent apellat en el costat
acústic. (H.N.)

Ante es anys que van caient damunt meu, s'apropa el dia que es
que en veïada veure m'haurem de veure tantant es els

Es un era que veure que la bestiesa es imfession

L'arma dels medicos es la vacuna: una vacuna potent, implacable,
~~per~~ per a la hipòtesis - per i per vel met la brava - que ampra totes
les armes modernes al rebre de les escombres: el silenci, el d'afegir a per-
me i adre: que no hi ha cap cos, la vacuna.

La Libertat. Tens que les sàbien^I
què fer-ne, però si ho tenien. Val
més donar-la a bones que no pas
per fides.

- on es? on es?

- La Libertat? ho ho sé, ho ho
sap finguir. Horatius, que hem ma-
nat fins ara no l'hem vist entrar.
Horatius, que manaria d'ara en-
stant, tanpoc ho veurien. Però
manaria i perquè manien Horat-
tus, creurien que ho ha hem con-
querit la Libertat. Perquè, segons
com vulguis, però per a la major-
ia la Libertat tan ho es això:
tenir, quicunq sempre amb mag
morts al que manaria dir d
per a posar-li al qui manaria
avui. ho veus i ho bonica es posada
cosa! i tan bonica que es aperta
paranta. Hi haquí una senyora
que paga amb la vida la llibertat
mania de manar que, pots instant

seans de scrie fan una frase mult
brillant. Sigure: "Libertat, p nant, ering
es fan cu uou ten!" Pater hanc
estat miltu, cu tior de ering, die les-
tior. Perqui us es pot negat que se'n fan
multu. f, an

- monarim monathes cu uou de la
libertat.

- lu lui tunc ris a die.

- f si us es la doner cu la preu-
dium.

- us la doner de bon pat perqui
ja fa mult temp que man i entie
cantat de manar. f us doner un
consell: cu prendre possessio de la
libertat us figure una mila rigas
i us laigiu cu el programa de sem-
bre: tirar-lu tot calice, cremar,
matar i quau ja us hapin cantat
de destrui carriere es uou de les-
ent cu aixu lu tarveix per a ampi-
par es carter i es uou. Una es
gloria politica o romanicu, un palau
del Renaisament, us es cremar.

UNA FRASE

*"Yo no leo las críticas.
A veces me envían alguna.
Uno se envanece si son buenas
y se deprime si son desfavorables.
La "resaca" de las malas
dura mucho más que el optimismo
de las buenas".*

Paul Newman

(Per a Història (paròlic) Natural)

L'aigua tumultuosa del riu, que sovint ^{arriba} ~~téixe~~ forma circumscrita de torres, aterra rosegant la terra dels prats que ténia a banda i banda. / en una de les braves oneres del riu hi havia un poblanc de fulles que l'aire més suau feia tremolar i l'aigua li arrencava la zigzaguejada de terra on abigallava les aeres, que un es penya dels arbres i, com en les humanes criatures, la part on més aviat senten el fred. El torce de la camassa de l'arbre i les aeres es penya de la terra.

L'aigua, però, s'enduria de terra a propall i les aeres cada dia estaven més nues, més a l'alt del de l'aire que braxa en plaçat i tallant de les riuets. / les fulles es tornaven grogues com l'arrel. (o a aquesta imatge es sembla més política d'iglesia com la d'una de les camassos en l'últim acte del drama escrit del tota (riuets))

Fins que un dia de primavera, quan la primavera encara es preludia a les muntanyes encara sense de blanca perenne de la neu invernal, el pollanc vençut, mor, al riu. / l'aigua que, més arotada que mai per desplaç, restava en un, i aleshores veu avall el pollanc en una una gran mara suelta a per la tempesta.

Es veu, copant espardits en veu's sense veu, ha venç fugit: la una per de torcer-se peixos.

(Per a Història (paròlic) Natural)

La violeta una i una de les farces.

Hegel - una vegada més - el gran filòsof de (Barada Bernard) Jutta - desitja a l'estudi de la metafísica experimental: Die Vernunft in der Geschichte de Hegel.

ho sempre em sembla riada el concepte que Hegel ens ens ensina de la filosofia de la història.

Es angels, com es sabut de totum, surten cada un a passejar es camins del cel. / per un sap totum es que hi ha un de cor. / que este absolutat de mantes l'ors enro vellament més-terines, hi que hi ha. / Es tracta d'un angel molt distint, d'un angel que viu als celos - per això es tan sota men i com mit, pensant en qui sap quins misteris de la vida angelica, sempre a amb una altre i es tenen una casa.

La lluna dirien que punteja es el fullar de les arbres i d'altres i hi
camins deixa en cada fulla una gota de llum.

Qui hi veia la lluna en els arbres? És l'odi a la fosca que l'envi-
peny? És la tafaneria, filla del testi en venes i tan sola i sense en
l'ample cel?

Sí, deu ser tafaneria, tan vulgar ~~com la de les humanes criatures~~
~~tanys~~ però no tan verinosa com la de les humanes criatures.
Sen volen saber qui fan els ocells quan se'n van a joc.

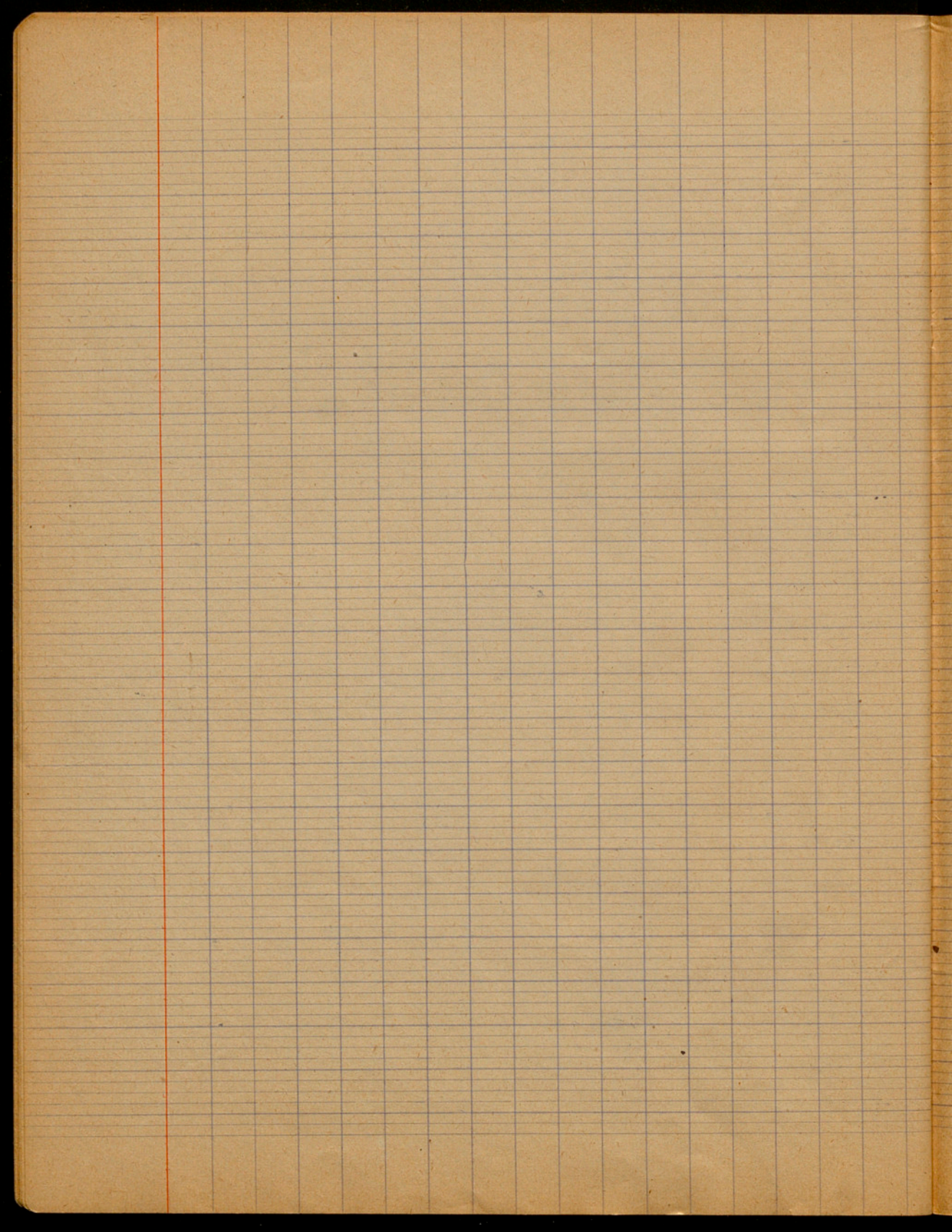
És passa, simplement, la meua més simple d'equil·librar mon: que amb la
lluna clara els ocells creuen que ha arribat l'altre i es posen a
cantar.

(En el història (física) natural)

Aquí a França, entre la gent de poc rendir, un casament o una
una esposa. Entre els nens i dels pares dels nens es venen ca-
int, trenta, quaranta i cinquanta i, per a esperar el super per nens,
per una llumada blanca a l'autòmata - auri per la meua pel-
gat de autòmata - i es dediquen a donar tony i més tony d'au-
ment incessantment i avolant el boni.

Et així per a cel·lular el per valdrà més no cel·lular: que un
home i una s'han casat perquè sí, perquè tot hom es casà i casar casar
perquè i potser tindran fills que seran al·lucinat, i simples i incerts com els pares.

He demanat la petita del meu carrer a la Facultat de Lletres i Ciències
Humanes de Portici on hi professorava i pueta acompany. Hi havia donat
el primer curs ~~explicant~~ el 1949 explicant el Llibre del Romançons gitanos
i d'altres el 1973 explicant el Llibre de la casa de Bernardec alba.

et je continuerai vos

ma situation clairement
résumée.

En attendant que

vous rendrez bien me

fournir toute information

utile, je vous prie de

savoir, Bien à vous

Je reçois un mandat
de la femme de 7471,00
en reconnaissance de vos
services et je combattrais
à quoi correspond
exactement cette somme?

Est-ce arrivé de pension?
Pour quelle période com-
ptée?

Par ailleurs, je

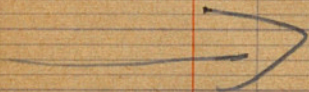
n'ai jamais reçu noti-
fication officielle de

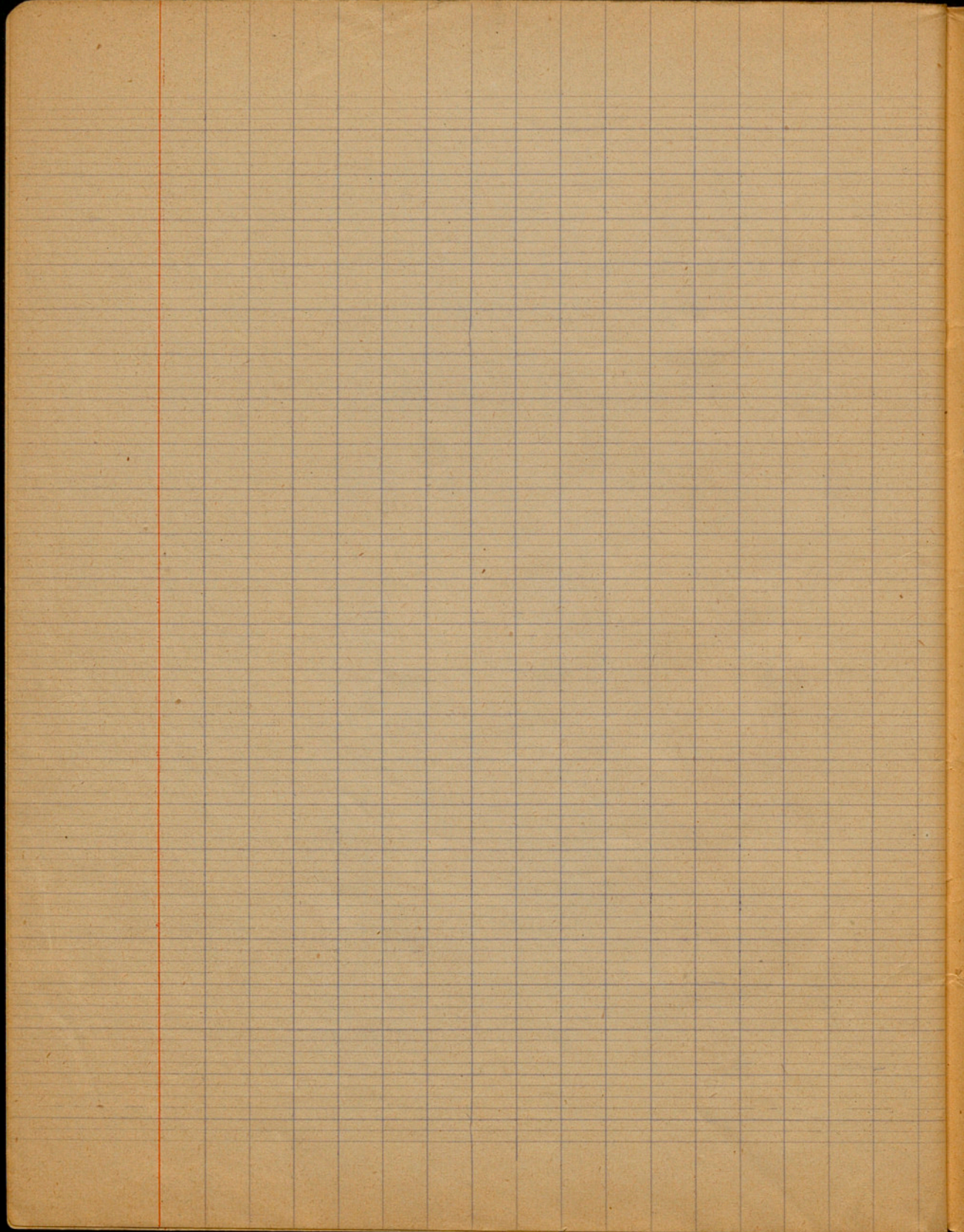
ma mise à la retraite,

87249818)

AM 23 1000

(m: Location:

Participez au sensationnel
GRAND CONCOURS
 des Chocolats
NESTLÉ ET KOHLER
 doté de magnifiques prix

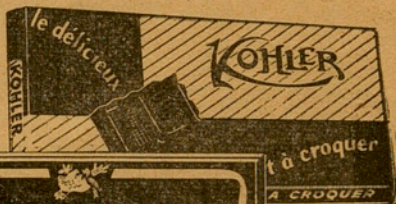
C'est facile : pour participer au concours il vous suffit de collectionner les images "Merveilles du Monde" que vous trouverez dans toutes les tablettes de chocolat Nestlé et Kohler.

Ces images vous permettent de remplir l'Album "Merveilles du Monde" édité par les Chocolats Nestlé et Kohler : un album où vous trouverez toute une série d'histoires passionnantes et instructives.

Avec Nestlé et Kohler, vous pouvez donc :

- croquer de délicieux chocolats
- réaliser un magnifique album
- participer à un concours sensationnel

Dépêchez-vous de vous procurer votre album "Merveilles du Monde" chez votre fournisseur habituel.

NOTRE MAROQUINERIE

ENTRESOL DE NOTRE MAGASIN
30, BOULEVARD SAINT-MICHEL

*Grand choix de modèles fabriqués en grandes séries,
nous permettant des prix très étudiés*

TROUSSES D'ÉCOLIERS en mouton, vache, maroquin ou box ; toutes tailles ; garnies par nous-mêmes d'articles utiles et de qualité.

SERVIETTES D'ÉCOLIERS en vache, fabrication soignée. Sept modèles en quatre tailles, du 32 au 41 cm.

SERVIETTES SUPÉRIEURES en vache fleur, vache chrome extra-souple et vachette box. Rabats rembourés, très robustes et d'un fini irréprochable. Treize modèles de 2 à 5 poches et en trois tailles, du 38 au 44 cm.

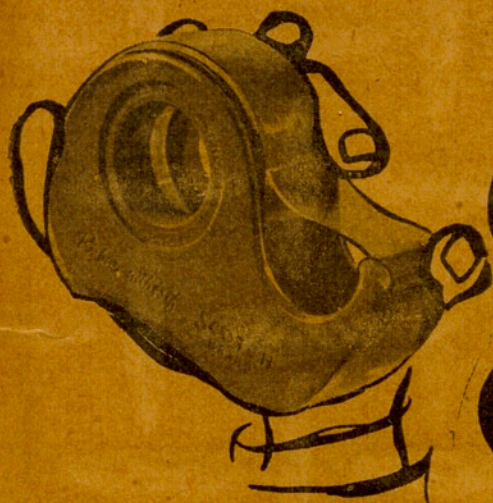
TOUTES NOS SERVIETTES SONT DE DIMENSIONS TRÈS LARGEMENT CALCULÉES ET ASSURENT UNE CONTENANCE MAXIMUM

PORTE-DOCUMENTS très larges soufflets (jusqu'à 70 $\frac{m}{m}$) avec ou sans poches extérieures, fermeture à glissière ou par tuck, avec ou sans poignée.

25 MODÈLES DIFFÉRENTS EN CINQ MATIÈRES :

TOILE IMPRÉGNÉE PLASTIQUE - VACHE 1er CHOIX - VACHE FLEUR
VACHE CHROME EXTRA-SOUPLE - VACHETTE BOX

PAPETERIE JOSEPH GIBERT

309

MARQUE DÉPOSÉE

SCOTCH

BRAND

au service de l'étudiant

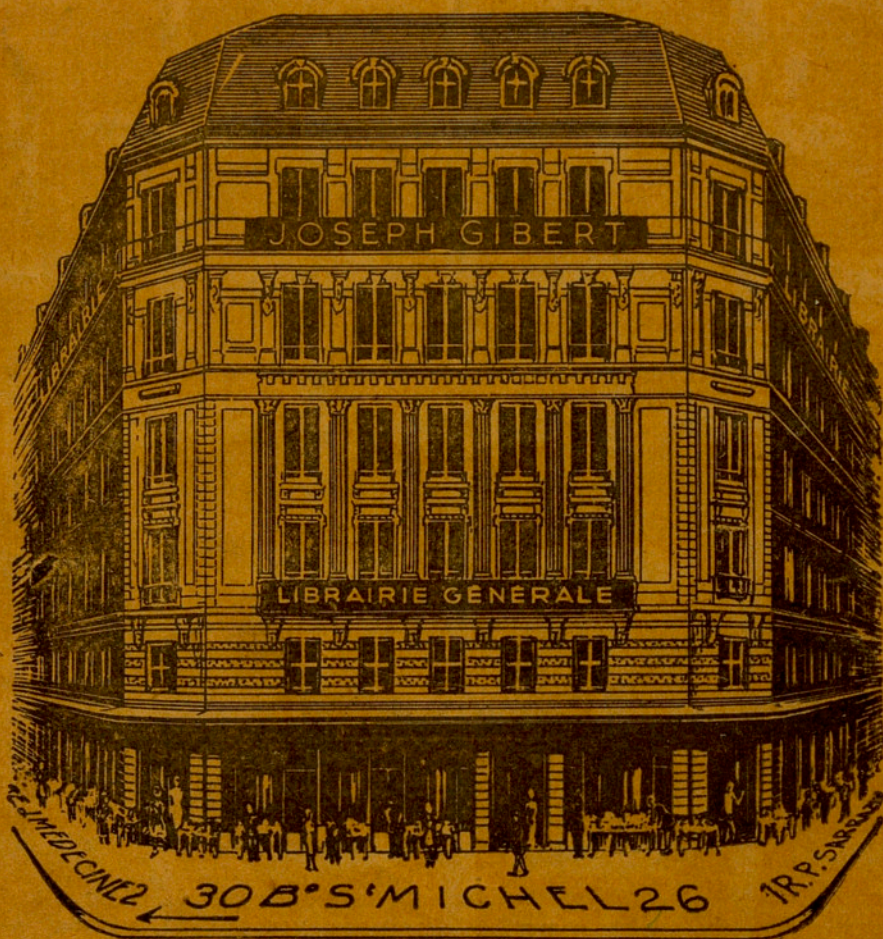
Ayez toujours un petit Dévidoir "SCOTCH" sous la main, par exemple dans votre cartable ou dans votre pupitre.

SCOTCH est tellement pratique dans la vie quotidienne de l'étudiant... Pour réparer vos pages de livres ou cahiers déchirés, assembler des feuillets, réunir une documentation, fixer la couverture de vos livres, accrocher un emploi du temps au mur, sans abîmer celui-ci et même réparer provisoirement un verre de lunettes ou un stylo cassé.

LIBRAIRIES JOSEPH GIBERT

1886-1956

70 ANNÉES AU SERVICE DU LIVRE

VENTE • ACHAT • ECHANGE
TOUS LES LIVRES & FOURNITURES

30, BOULEVARD SAINT-MICHEL, 26

PARIS (6°) - Métro: ODEON et LUXEMBOURG
ANGLE DES RUES RACINE, ECOLE DE MÉDECINE, PIERRE-SARRAZIN

*Le rayonnement de la librairie
de France Joseph Gibert*

*Sur la liste des libraires de la région
parisiennaise
L'Est de l'ouest le monde (1)*

8